

Ἑνοριακὴ

ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Ἔτος Η΄
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2009
Ἄριθ. Φύλλου 90

ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΜΑΣ ΚΕΝΤΡΟΥ

Κυκλοφορήθηκαν τὰ ἡμερολόγια τοῦ Νεανικοῦ Κέντρου τοῦ Ναοῦ μας γιὰ τό ἔτος 2010, σέ δύο τύπους: Ἐπιπραπέζια καί ἐπιτοίχια.

Τὰ ἡμερολόγια αὐτά μᾶς ἐνημερώνουν γιὰ τίς ἑορτές ὅλου τοῦ χρόνου, περιέχουν ὠφέλιμα πνευματικά κείμενα καί προσφέρονται καί ὡς δῶρο γιὰ τίς ἑορτές. Ταυτόχρονα ἀγοράζοντας ἕνα ἡμερολόγιο ἐνισχύετε τό ἐνοριακό ἔργο ὑπέρ τῆς Νεότητος καί βοηθᾶτε νά καλυφθοῦν τὰ ποικίλα λειτουργικά ἔξοδα πού ἀπαιτεῖ ἡ εὐαίσθητη αὐτή διακονία.

ΝΑ ΜΗΝ ΛΗΣΜΟΝΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΜΑΣ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2009

ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ!

ἐνοριακὴ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80 Τηλ.:2103612449-Fax:2103627037

www.agnikolaos.gr

Ἵπεύθυνος Συντάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ μὲ ὁποιονδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἀρθρῶν τοῦ τεύχους αὐτοῦ μὲ τὴν ἀπαραίτητη προϋπόθεση νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευση ἡ πηγή προελεύσεώς τους καθὼς καί ὀλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτη τους καί ὄχι μόνο τὰ ἀρχικά του, μὲ τὰ ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τὰ ἀρθρα στό περιοδικό μας.

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ: ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΥΠΑΚΟΗ»

Ὁ Χριστός πρὸς τὸ ἔθνος μας:

**ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΑΣ «ΤΙ ΜΕ ΔΙΟΚΕΙΣ;
ΣΚΛΗΡΟΝ ΣΟΙ ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ ΛΑΚΤΙΖΕΙΝ»**

Ενῶ ἐτοιμαζόμαστε γιὰ τὰ Χριστούγεννα ἔχουμε ἀρχίσει τὸν διωγμὸ τοῦ Χριστοῦ.

Μεθοδεύουμε μὲ ἐπιστημολογία καὶ ὑποκριτικὴ μαεστρία τὴν ἀπέλαση τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν πατρίδα μας. Φροντίζουμε, ὅμως, νὰ γίνῃ ἡ ἀπέλαση αὐτὴ νόμιμη, χωρὶς τάχα δική μας εὐθύνη, σύμφωνα μὲ τίς προδιαγραφές πού ὑπαγορεύει τὸ «Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης», ἓνα συμβούλιο χωρὶς νομοθετικὴ καὶ ἐκτελεστικὴ ἀρμοδιότητα, δηλαδή χωρὶς ἀξία καὶ ἐξουσία, ὅπως ἡ ντόπια «Ἀνεξάρτητη Ἀρχή», πού ἐφευρέθηκε ἀπὸ τοὺς πολιτικούς μας γιὰ νὰ πολεμοῦν τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ ἦθος τοῦ λαοῦ μας χωρὶς νὰ ἐπωρίζονται αὐτοὶ τὴν πολιτικὴ εὐθύνη ἀλλὰ νὰ τὴν “φορτώσουν” στοὺς ἀμοραλιστές πού ἐπέλεξαν γιὰ νὰ ἀπαρτίσουν τὴν ὑποτιθεμένη «Ἀνεξάρτητη Ἀρχή» καί, τελικά, νὰ ὑλοποιοῦν μὲ τίς νομοθετικὲς τους ρυθμίσεις ὅλα ἐκεῖνα πού ἡ ἀνερμάτιστη «Ἀρχή» εἰσηγεῖται.

Τὸ Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση, οὔτε ἐξουσία στὰ Κράτη Μέλη της. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση ἐκφράζεται νομικά καὶ ἐκτελεστικά μὲ τὸ Δικαστήριο τῆς Χάγης.

Καὶ ὅμως! Οἱ Ἕλληνες πολιτικοί, οἱ κοπτόμενοι γιὰ τὴν χριστιανολογία τους, ἔσπευσαν νὰ γεμίσουν μὲ ψέματα τὸν Ἕλληνικό λαό, πὼς τάχα εἶναι ἀπαίτηση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως νὰ κατεβοῦν πάραυτα τὰ χριστιανικά σύμβολα ἀπὸ ὅλα τὰ δημόσια κτίρια καὶ τίς Δημόσιες Ὑπηρεσίες -συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν σχολείων- γιατί... προσβάλλονται μὲ τὰ ἱερά καὶ τὰ ὄσια μας(!) οἱ φιλοξενούμενοι στὴν πατρίδα μας ἄλλοδαποί!

Ψέματα στηριγμένα στὸ «Συμβούλιο τῶν παρανόμων» πού συνῆλθε «κατὰ τοῦ Ἰησοῦ» χωρὶς ντροπὴ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ τὸ περιβάλλον γιὰ τὴν ἀπρόσκοπτη ἐπίδοση τῆς

άνομίας.

Ὁ Χριστός εἶναι «δύσχρηστος καί βλεπόμενος». Μᾶς τaráζει καί μόνη ἡ εἰκόνα Του, πού εἶναι τόσο ἀλλοιώτικη ἀπό τίς ἀλλοιωμένες προσωπικότητες μας. Δέν ἀντέχουμε τήν μορφή Του γιατί γινόμαστε κάθε μέρα πού περνάει, περισσότερο ἀγνώριστοι. Ἔτσι, σοφισθήκαμε τό τέχνασμα. Ἀδράξαμε τήν εὐκαιρία πού μᾶς προσφέρει ἡ παρουσία στόν τόπο μας βαρβάρων ἔθνων καί τῶν βαρβάρων ἠθῶν τους καί μεθοδεύουμε τήν δική μας σύγχρονη εἰκονομαχία, συνεπεῖς μαθηταί τῶν ἀπ' αἰώνων ὑπουλῶν χριστιανόμορφων διωκτῶν τοῦ Χριστοῦ καί, μέ πρόφαση τήν προστασία τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἐκδιώκουμε ἀπό ὅλες τίς πτυχές τῆς δημόσιας ζωῆς τῆς πατρίδος μας, ἐμεῖς, οἱ πλέον ἀπάνθρωποι, τόν «μόνον Φιλάνθρωπον»!

Ἀλήθεια, χάσαμε, λοιπόν, ὅλοι μας, τό νοῦ καί τήν καρδιά μας; Ἀλλοιῶς, πῶς ἐξηγεῖται τό ὅτι μένουμε ἀπαθείς μπροστά σ' αὐτόν τόν «πολιτισμένα» ἀπηγῆ διωγμό τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν σύγχρονη Ἑλλάδα καί δέν βγαίνουμε στούς δρόμους νά διακηρύξουμε τή βαρειά δουλεία πού ἀδυσώπητα καί μέ λύσσα, μέρα μέ τήν ἡμέρα κατεργάζονται εἰς βάρος μας οἱ πολιτικοί μας; Πέρασαν τά χρόνια καί παραφρονήσαμε; Ξεχάσαμε τόν ἀγωνιστικό παιᾶνα τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου Παύλου, «τῇ ἐλευθερίᾳ ἧ Χριστός ὑμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε· καί μή πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε»; Δέν μπορούμε νά καταλάβουμε ὅτι, ὅποιος Κυβερνήτης διώχνει τόν Χριστό, ἐπιζητεῖ τήν ὑποδούλωσή μας στά θελήματα του καί στά θελήματα τῶν κυρίων του;

Γίναμε, τελικά, τόσο «σκληροτράχηλοι καί ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ», ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι, καί συνευδοκοῦμε στό «νά χαθῆ ὁ Χριστός ἀπ' τά μάτια μας», ἀναγνωρίζοντας τόν νεοειδωλοάτρη Καίσαρα ὡς τήν ὑπερτάτη ἀρχή τῆς πατρίδος μας, παρ' ὅτι ὡς χριστιανοί ἔχουμε χρέος νά πειθαρχοῦμε «Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις»;

Ξεχάσαμε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Θεός καί δέν μπορεί νά τόν καταργήσῃ ἡ ἀπιστία τοῦ κόσμου καί τῶν ἀρχόντων του; Ξεχάσαμε ὅτι εἴμαστε ἔθνος ἅγιον, γιατί εὐεργετηθήκαμε μέ μοναδικό τρόπο ἀπό τόν Τριαδικό Θεόν μας καί ὅτι οἱ Πατέρες μας

άνταποκρίθηκαν μέ εύγνωμοσύνη καί λατρεία στήν Θεία Άγάπη Του, μεταλαμβάνοντες τῆς αγιότητος Αὐτοῦ, γενόμενοι καί αὐτοί ἅγιοι;

Ξεχάσαμε πώς, ὅταν θά φύγουμε ἀπ' αὐτόν τόν κόσμο, θά δώσουμε λόγο στόν Θεό καί ὄχι σέ ἀνθρώπους, σέ βασιλεῖς, σέ ἄρχοντες, σέ κυβερνήτες, σέ φιλοσόφους, σέ λαοπλάνους ἢ σέ δημοσιογράφους;

Ξεχάσαμε πώς, ὅποιος ντραπῆ γιά τόν Χριστό καί μάλιστα σέ μιά γενεά «μοιχαλίδα καί ἀμαρτωλόν», ὅπως κατ' ἐξοχήν εἶναι ἡ δική μας, τότε καί ὁ Χριστός θά ντραπῆ γι' αὐτόν μπροστά στόν Οὐράνιο Πατέρα μας;

Μᾶς φαίνεται πολύ φυσικό νά ντρεπόμαστε σήμερα γιά τόν Χριστό γιατί πλήθυσαν στόν κόσμο μας οἱ ψευτοαλήθειες. Ἄκόμη καί ποιμένες, ἐπίσκοποι ψυχῶν, ἔχουν παραδώσει τά ὄπλα καί κοιτάζουν πῶς θά ἐναρμονισθοῦν μέ τά πιστεύματα καί τίς ἐπιδιώξεις τοῦ «παρόντος αἰῶνος, τοῦ ἀπατεῶνος» γιά νά ἀπαλλαγοῦν καί νά μή βαστάσουν τόν «ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ». Ντρέπονται γιά τό Εὐαγγέλιο καί πασχίζουν νά τό μεταφέρουν στή σφαῖρα τῆς ἀλληγορίας γιά νά ἔχουν ἐν συνεχείᾳ τήν εὐχέρεια νά τό ἐρμηνεύουν καί νά τό ἐφαρμόζουν, ὅπως νομίζουν.

Μέ αὐτή τήν πρακτική ἐφθάσαμε ἀπό τό ταπεινό Σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ στά χρυσοποίκιλτα ἀνάκτορα τοῦ Βατικανοῦ καί στή γενικευμένη ἐκκλησιαστική χλιδή καί ἐξουσιαστική ὑπεροφία, πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μιά κραυγαλέα προσπάθεια νά διορθωθῆ ὁ “ἐπαρχιωτισμός” τοῦ Εὐαγγελίου καί νά ἀποκτήσῃ αἴγλη καί κῦρος ὁ Χριστός(!) μέσα σέ ἕνα κόσμο φανταχτερό καί ἐπιστημονικά φαντασμένον! Μιά προσπάθεια νά κραυγάσουμε δυνατά, ἐμεῖς οἱ ὑποτιθέμενοι χριστιανοί, γιά νά συναγωνισθοῦμε τίς κραυγές καί τά οὐρλιαχτά ἑνός ἔρημου ἀπό μελωδική ἀρμονία κόσμου, λησμονῶντας ὅτι τά ὄντως Οὐράνια Μυστήρια «ἐν ἡσυχία Θεοῦ διεπράχθη» καί συνεχίζουν νά διαπράττονται!

Ὁ χρυσοποίκιλτος χριστιανισμός γέννησε στίς μέρες μας τούς “πολιτισμένους” διώκτες τοῦ Χριστοῦ, πού, μέ τήν αὐξημένη πανουργία τους, διώκουν νόμιμα καί εὐσυνείδητα πιά τόν

Χριστό, ἀφοῦ ἔχουν θεσπίσει γιά δόγμα τους ὅτι «τό νόμιμο εἶναι καί ἠθικό».

Ἔτσι, σύμφωνα μέ τό δόγμα αὐτό, ἠθικό θεωρεῖται στίς μέρες μας νά φυγαδευθῆ ὁ Χριστός γιά νά... σωθοῦν τά ἀνθρώπινα δικαιώματα. Νά πάψη ὁ Χριστός νά φαίνεται γιατί θίγεται ἢ... ἀξιοπρέπεια τῶν ἀνθρώπων καί προσβάλλεται ἡ προσωπικότητά τους!

Ἐνας κόσμος καί ἕνας πολιτισμός ντροπή γιά τόν ἄνθρωπο, ὅπως εἶναι ὁ δικός μας, ἀντί νά ντρέπεται “κοιτάζοντας τά μούτρα του στόν καθρέφτη”, ἀντί νά κοκκινίζη πού ξεπέρασε στήν ἠθική ἀκόμη καί τούς πιθήκους, ἀπαιτεῖ, στό ὄνομα τῆς... ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας(!), τόν ἀφανισμό τοῦ Χριστοῦ!

Κι’ ἐμεῖς, πού λέμε ὅτι ἀγαποῦμε τόν Χριστό καί ἔχουμε σχέση μαζί Του τί κάνουμε γιά νά ὑπερασπισθοῦμε τή φιλία Του καί τήν ἀγάπη Του γιά μᾶς; Ἀγανακτοῦμε μέ τήν ἀχαρακτήριστη ἀχαριστία καί τή διαστροφή τῆς ἀλήθειας ἢ ἔχουμε “λουφάξει” ὁ καθένας στήν γωνιά του παρατηρῶντας ἀπραγος τά εἰς βάρος τοῦ Χριστοῦ τεκταινόμενα, πιστεύοντας ὅτι ἡ πίστη ἔχει ἐκ τῶν πραγμάτων καταργηθεῖ;

Ἐσχάσαμε, φαίνεται, τήν παρέμβαση τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου Παύλου, καί γι’ αὐτό ἔρχεται νά ζωντανέψη καί στίς μέρες μας τήν Ἀλήθεια, ρωτῶντας μας μέ ἔμφαση: «**Τί δέ καί ἠπίστησάν τινες, μή ἡ ἀπιστία αὐτῶν τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καταργήσῃ; Μή γένοιτο!**» Ὁχι! Κανείς δέν μπορεί νά καταργήσῃ τόν Θεό, ὅ,τι καί ἂν κάνῃ, ὅ,τι κι’ ἂν πιστεύῃ, ὅ,τι κι’ ἂν λέῃ, ὅ,τι κι’ ἂν γράφῃ, ὅ,τι κι’ ἂν διδάσκῃ! Κανείς καί τίποτα δέν μπορεί νά μᾶς χωρίσῃ ἀπό τήν ἀγάπη καί τή σχέση μας μέ τόν Χριστό, «**θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ ὕψωμα ἢ βάθος ἢ κτίσις ἑτέρα**». Πολύ περισσότερο δέν μπορεί νά μᾶς χωρίσῃ ἀπό τόν Χριστό ἕνας ἀνισόρροπος καί διεστραμμένος κόσμος καί οἱ ἄρχοντές του. Ἄρκει νά ἔχουμε ἀγάπη γιά τόν Χριστό καί σχέση μαζί Του. Ὁ Χριστός δέν φοβᾶται τούς διώκτες του, οὔτε ἔχει ἀνάγκη τήν προστασία μας. Ἐμεῖς, ὁμως, θά εἴμαστε ἀνάξιοι τῆς ἀγάπης Του καί θά δώσουμε λόγο, ἂν, ἀντί νά διώκουμε, ὑποστηρίζουμε καί ψηφίζουμε τούς διώκτες Του!

π. Β.Ε.Β.

ΕΡΑΝΟΣ ΑΓΑΠΗΣ 2009

ΤΟΚΙΖΟΥΜΕ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ!

Εν άναμονή τών Χριστουγέννων, τής Μητροπόλεως τών έορτών, κατά την όποία ό Θεός Λόγος δέχθηκε να γίνη άνθρωπος, για να μās χαρίση τή δυνατότητα να γίνουμε έμείς κατά χάριν θεοί, αισθανόμαστε τό τεράστιον χάσμα μεταξύ ήμών και του Θεανθρώπου Χριστού. Συλλαμβάνουμε διανοητικά την άκρα ταπείνωση, την κένωση του Θεού, την ασύλληπτη άγάπη Του για τό πλάσμα Του, ώστε να λάβη «δούλου μορφήν», «ό ύψηλός Θεός» να γίνη «ταπεινός άνθρωπος», αλλά δέν τή βιώνουμε. Δέν μπορούμε να Τόν μιμηθούμε. Ένώ Έκείνος άφησε τόν ύψηλό θρόνο και τόν αντίλλαξε με την ταπεινή φάτνη, έμείς δυσκολευόμαστε να θυσιάσουμε λίγη άπό την άνεσή μας, όχι για κατώτερα πλάσματα, αλλά για τούς άδελφούς συνδούλους μας. Άκριβώς αύτη ή δυσκολία μας εΐναι ή αίτία πού δέν μπορούμε να μετατρέψουμε την έγκεφαλική κατανόηση του μεγάλου Μυστηρίου τής σαρκώσεως του Θεού Λόγου στην αίσθηση ότι ό Θεός έγεννήθη έντός ήμών. Συνεπώς μπορεί να τὰ έχουμε όλα τὰ αγαθά, αλλά στερούμεθα τής χαρās.

Έπειδή δυσκολευόμαστε να αλλάζουμε τὰ τετριμμένα, έπειδή νιρεπόμαστε μετὰ άπό πολλά χρόνια άπουσίας μας να έμφανισθούμε πάλι στο Ναό ή έπειδή φοβόμαστε να ξεβολευτούμε, ένω, συγχρόνως, θέλουμε να αισθανθούμε τή χαρά τής προσφορās ύπέρ τών συνανθρώπων μας, έρχεται ή Έκκλησία και μās χτυπάει τīs πόρτες.

Φέτος, ό Έρανός τής Άγάπης θα διεξαχθί άπό 13 έως 19 Δεκεμβρίου κάτω άπό όμολογουμένως δύσκολες συνθήκες. Ός γνωστό έχει αλλάξει πολύ ή σύνθεση του πληθυσμού τής ένορίας μας. Πολλοί παλαιοί ένοριτες έφυγαν άναζητώντες καλύτερες και πιο ήσυχες γειτονίες, και ήρθαν πολλοί ξένοι, τούς όποιους δέν γνωρίζουμε και οι όποιοι δέν μās γνωρίζουν και δέν εΐναι πάντα φιλικά διακείμενοι προς την Έκκλησία. Δέν παύουν πάντως να εΐναι όλοι οι άνθρωποι εΐκόνες του Χριστού και, ως έκ τούτου, καλό εΐναι να τούς έπισκεφθούμε και να τούς δώσουμε την εύκαιρία, να αισθανθούν κι' έκεΐνοι κάποια χαρά και ίκανοποίηση προσφέροντες κάτι

για τούς έμπεριστάτους συνανθρώπους τους.

Μη λησμονούμε ότι και οί ανάγκες είναι πολλές και αύξάνουν συνεχώς. Όπου γίνεται όργανωμένο φιλανθρωπικό έργο επί καθημερινής βάσεως άπαιτούνται και άρκετά ύλικά άγαθά. Αυτό ίσχύει τόσο για την Φιλανθρωπία σέ ένοριακό επίπεδο (καθημερινό συσσίτιο, πληρωμή ένοικίων, νοσηλειών, φαρμάκων, διδάκτρων και βοηθημάτων), όσο και για τὰ ιδρύματα της 'Ι. 'Αρχιεπισκοπής 'Αθηνών, τὰ όποία λαμβάνουν από τόν Έρανο της 'Αγάπης τὸ ποσοστό τών 37%. Τὸ υπόλοιπο ποσοστό τών 63% παραμένει για τὶς ανάγκες τοῦ Ένοριακοῦ Φιλοπώχου Ταμείου, για νὰ γεμίση τρύπες τών ύπολοίπων μηνών, δεδομένου ότι τὰ μηνιαία έξοδα ανέρχονται στὰ περίπου 7000 Εύρώ, ενώ τὰ αντίστοιχα έξοδα δέν ξεπερνούν συνήθως τὰ 5000 Εύρώ.

Φέτος, παράλληλα με τόν έρανο, θα γίνη και μιὰ άπογραφή τών ένοριών μας με ένα ειδικό δελτίο άπογραφής για νά διαπιστώσουμε ποῦ κατοικοῦν μοναχικοί άνθρωποι, άλλα και πολύτεκνες οίκογένειες πού αντιμετωπίζουν ποικίλα προβλήματα. Τὰ συνεργεία θα έχουν τέτοια δελτία μαζί τους, άλλα για τὴ διευκόλυνση όλων μας υπάρχουν και ένθετα σὸ παρόν περιοδικό καθώς και σὸ παγκάρι τοῦ 'Ι. Ναοῦ, για νὰ μπορέσετε νὰ τὰ προμηθευθῆτε και νὰ τὰ έχετε ἤδη συμπληρωμένα, όταν σὰς έπισκεφθοῦν τὰ συνεργεία τοῦ Έράνου. Σὲ μιὰ πολυπληθῆ ένορία, σὰν τὴ δική μας, θεωροῦμε μιὰ τέτοια άπογραφή άπαραίτητη, ώστε νὰ άσκεῖται ἡ φιλανθρωπία με τόν όσο τὸ δυνατόν δικαιοότερο τρόπο.

Εμεῖς, τὸ Ένοριακό Φιλόπωχο Ταμείο, εἴμαστε άπλοὶ διαχειριστές. Τὸ έργο της φιλανθρωπίας εἶναι κοινὸ έργο όλων μας, ὅλοι καλοῦνται νὰ συμμετέχουν, ὁ καθένας σύμφωνα με τὶς δυνατότητές του. Μη ξεχνᾶμε ότι εἴμαστε ὅλοι έν Χριστῷ άδελφοί. Συνεπῶς πρέπει νὰ λειτουργήσουμε σὰν νὰ εἶναι ἡ ένορία μιὰ μεγάλη οίκογένεια. Πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση μᾶς προτρέπει και ὁ άείμνηστος π. 'Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος: «Για νὰ μπορέσουμε νὰ τὸ νοιώσουμε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἄς τὸ φέρουμε στὰ δικά μας οίκογενειακά μέτρα: 'Εγὼ έχω οίκονομική άνεση ἢ έστω μιὰ έπάρκεια στὰ άγαθά μου. Καὶ ὁ πατέρας μου πεινάει, ύποφέρει. 'Ο άδελφός μου εἶναι ἄρρωστος και δέν μπορεῖ νὰ δουλέψη. Στερεῖται και τὰ άπολύτως άναγκαῖα. Τί θα κάνω στὴν περίπτωση αὐτή; Δέν θα περικόψω κάτι από τὰ δικά μου; 'Ακόμη και από τὰ άναγκαῖα, για νὰ καλύψω βασικώτερες ανάγκες τοῦ άδελφοῦ μου ἢ της μητέρας μου ἢ τοῦ πατέρα μου; Θα τὸ κάνω. 'Η μητέρα μου πεινάει. Πέθανε ὁ πατέρας μου και της ἄφησε μιὰ έλάχιστη σύνταξη. "Άλλους πόρους δέν έχει, πῶς θα τὰ βγάλει πέρα; Δέν θα κόψουμε κάτι από τὰ δικά μας δευτερεύοντα έξοδα για νὰ βοηθήσουμε τὴ

μητέρα να μην κλείνη τη θέρμανσι τὸ χειμῶνα, γιατί δὲν ἔχει νὰ πληρώση τὰ καύσιμα;

Ὅπως, λοιπόν, αὐτὸ θὰ τὸ κάνατε γιὰ τὸν ἀδελφό, γιὰ τὴ μητέρα, γιὰ τὸν πατέρα, τὸ ἴδιο ἀκριβῶς θὰ πράξετε καὶ γιὰ ὅποιονδήποτε φτωχό. Διότι τοὺς γύρω μας πρέπει νὰ τοὺς νοιώθουμε ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας μας, ἐφόσον εἶναι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μας. Αἶ, αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ νὰ μᾶς λύση τὸ πρόβλημα... Ἄρκει νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι «ἐσμὲν ἀλλήλων μέλη». Ἄν αὐτὸ συνειδητοποιήσουμε, θὰ καταλάβουμε τὸ καθῆκον μας γιὰ τὸν πλησίον. Ἄρκει νὰ νοιώσουμε ὅτι οἱ ἀδελφοί μας εἶναι μέλη μας». (Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα σελ. 54-55).

Ἄν λειουργήσουμε ἔτσι, θὰ γιορτιάσουμε διαφορετικὰ τὰ φεινὰ Χριστοῦγεννα, θὰ αἰσθανθοῦμε τὴ χαρὰ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ «διδόνα» καὶ τὴ βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ ζημιωθοῦμε, ἀλλὰ ἀντιθέτως ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μᾶς τὰ ἀποδώσει πολλαπλασίως. Σχετικῶς λέγει πάλι ὁ π. Ἐπιφάνιος: «Σᾶς συνιστῶ νὰ τὰ τοκίζετε τὰ χρήματά σας στὸν Τραπεζίτη τοῦ οὐρανοῦ, σὴν τράπεζα τοῦ οὐρανοῦ, ἢ ὁποία ποτὲ δὲν πέφτει ἔξω. Ἐκεῖ, λοιπόν, νὰ τὰ τοκίζετε. Διότι οἱ τόκοι σὲ τράπεζες εἶναι μικροί· πόσο εἶναι 5, 10%; Οἱ τόκοι σὴν Τράπεζα τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι 100 καὶ 1000 καὶ 100000%. Ἐκεῖ, λοιπόν, σᾶς συνιστῶ νὰ τὰ τοκίζετε. Δίνοντας στὰ χέρια τῶν φτωχῶν τὰ χρήματά σας, τὰ τοκίζετε μὲ πολὺ ὑψηλὸ τόκο στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ». (ῥ.ἀ., σελ. 64).

Περιπὸ βέβαια νὰ ποῦμε ὅτι τοὺς ὑψηλοτέρους τόκους λαμβάνει ὁποῖος συνεισφέρει ἔμπρακτα στὸ ἔργο τῆς ἀγάπης, θυσιάζοντας κάποιες ὥρες καὶ ταπεινώνοντας τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὸ νὰ εἶναι ἔτοιμος νὰ ἀκούση καὶ λόγους βαρεῖς.

Ὅποῖος θέλει νὰ βοηθήσῃ σὴ διεξαγωγή τοῦ ἐράνου, ἄς ἀπευθυνθῇ στὸν π. Γεώργιο μέχρι τὴ 10 Δεκεμβρίου τὸ ἀργότερο.

Εὐχόμεσθε ὁ σαρκωθεὶς Θεὸς Λόγος νὰ πληροῖ τίς καρδιές σας καὶ νὰ χαρίξῃ χαρὰ καὶ εὐλογία στὰ σπίτια σας.

Καλὰ Χριστούγεννα!

π. Γεώργιος Χάας

ΚΑΤΑ ΠΩΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ, ΕΙΜΑΣΤΕ ΞΕΝΟΙ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

Εχετε πάρει είδηση ότι ο ρατσισμός στον τόπο μας έχει ξεπεράσει κάθε όριο; Ότι έχουμε χωριστεί σε “άνώτερες” και “κατώτερες” φυλές; Ότι άσκειται τρομοκρατία από τις “άνώτερες” προς τις “κατώτερες” φυλές; Όχι; Δεν τό έχετε καταλάβει; Τότε νά σās πō ένα από τά πολλά γεγονότα πού συμβαίνουν στό Δημοτικό σχολείο τής περιοχής μας, γιά νά φρίξετε. Σημειωτέον ότι ή περιοχή μας, μαζί μέ τό Κολωνάκι καί τήν Πλάκα, είναι από τις παλαιότερες καί πιά άρχοντικές περιοχές τής Αθήνας. Καί αν σε μās παρατηροϋνται τέτοια κρούσματα ρατσισμού, φανταστείτε τί γίνεται στις υποβαθμισμένες περιοχές.

Μοϋ διηγήθηκε λοιπόν, μιά μητέρα ότι τό παιδάκι της –τό όποιο πηγαινεί στην Τρίτη Δημοτικού– τής παραπονέθηκε πώς, υπάρχει στην τάξη του ένα κοριτσάκι πού συμβουλεύει τούς συμμαθητές του νά τό απομονώνουν καί νά μή τό παίζουν. Η δασκάλα τους, ώστόσο, αποθαρρύνει τό παιδάκι αυτό νά παίζει μέ παιδιά άλλων τμημάτων καί τοϋ συνιστᾶ νά κάνει φίλους από τή δική του τάξη!

Έτσι στριμωγμένο καί απομονωμένο από παντοϋ, τό παιδάκι κατέφυγε στη μητέρα του καί ρώτησε τί πρέπει νά κάνει. Κι ή μητέρα του τό συμβούλεψε νά πλησιάσει τό κοριτσάκι πού μοιάζει νά τό αντιπαθεί τόσο καί νά τό ρωτήσει γιατί δεν θέλει νά γίνουν φίλοι.

Πράγματι, τό παιδάκι πλησίασε τό “αντίπαλο” κοριτσάκι καί ζήτησε νά μάθει τήν αίτια τής απομόνωσής του. Καί ή απάντηση ήταν: «επειδή εσύ δεν έχεις τήν ίδια θρησκεία μ’ εμάς!»...

Καί τώρα, γιά πείτε μου σās παρακαλώ τά συμπεράσματά σας. Δεν σκέφτεστε ότι ή ρατσιστική αυτή συμπεριφορά ανήκει σε μιά τάξη από ελληνόπουλα, τά όποια διώχνουν από τήν κοινωνική συνοχή τους ένα παιδάκι μεταναστών πού διαφέρει απ’ αυτά ως προς τή γλώσσα καί τή θρησκεία του; Δεν είστε έτοιμοι νά αγανακτήσετε μέ τή ρατσιστική συμπεριφορά τής κοινωνίας μας προς τούς ταλαίπωρους οικονομικούς μετανάστες πού αναγκάζονται νά υποφέρουν τά πάνδεινα γιά μιά καλύτερη ζωή;

Σās πληροφορωϋ, λοιπόν ότι, **τό παιδάκι γιά τό όποιο γίνεται λόγος απομονώνεται γιατί είναι παιδί Έλλήνων Ορθοδόξων, σ’ ένα σύνολο ξένων μουσουλμάνων καί κάποιων ελάχιστων Έλλήνων αθέων!** Καί τό ίδιο απομονωμένη είναι ή μητέρα του, ή όποια έχει κάθε πρωί νά αντιμετωπίσει μιά κλειστή καί έχθρική συμπεριφορά τών υπολοίπων μητέρων, οί όποιες έπικου-

νωνούν μεταξύ τους σιή γλώσσα τους, τόσο δυνατά και μέ τέτοιο ύφος, σάν νά προκαλούν κάποια Έλληνίδα μητέρα νά αντιδράσει, ή νά τίς σχολιάσει άρνητικά. Κι οί Έλληνίδες μητέρες “λουφάζουν” δειλιάζοντας. Κι ή δασκάλα, γιά νά μήν κατηγορηθεῖ γιά ρατσισμό, γίνεται ρατσίστρια ύποστηρίζοντας τά ξένα παιδιά σέ βάρος τῆς Έλληνικῆς μειονότητας.

Καί σᾶς ἐρωτῶ: ὑπάρχει τόπος σ’ αὐτόν τόν κόσμο ὅπου ἐμεῖς οί Έλληνες δέν εἴμαστε μειονότητα; Ὅταν πηγαίνουμε μετανάστες σέ ἄλλες χῶρες, τά παιδιά μας ἀπομονώνονται καί ξεχωρίζονται, γιατί εἴμαστε ξένοι. Ὅταν ἔρχονται μετανάστες σιή χώρα μας, τά δικά μας παιδιά καί πάλι ἀπομονώνονται καί ξεχωρίζονται σάν ξένοι. Κι ἄν τολμήσουμε νά διαμαρτυρηθοῦμε, μᾶς κατηγοροῦν γιά ρατσισμό. Ποιούς; Ἐμᾶς! Τῆ μειονότητα. Ἐμᾶς πού εἴμαστε ξένοι παντοῦ ὅπου πᾶμε καί πού –κατά πῶς φαίνεται– εἴμαστε ξένοι καί στόν τόπο μας!

Ἡ λογική τοῦ κόσμου μας μοῦ φέρνει στό νοῦ τό ἀγαπημένο μου παραμῦθι, πού λέει γιά ἓνα μαχαραγιά πού ἦταν παιδικός φίλος μ’ ἓνα ζωγράφο. Ὅταν ἦταν ἀκόμη νέοι, ὁ ζωγράφος ἔφυγε γιά νά γυρίσει τόν κόσμο καί νά μάθει τή ζωή. Ὑποσχέθηκε ὅμως στό φίλο του τό μαχαραγιά ὅτι θά ἐπιστρέψει, προτοῦ πεθάνει, γιά νά τοῦ πει τί εἶδε καί τί ἔμαθε ἀπ’ τό ταξίδι του στόν μεγάλο κόσμο.

Πράγματι, ὅταν πέρασαν τά χρόνια κι ἄσπρισαν τά μαλλιά τους, ὁ ζωγράφος γύρισε πίσω, κι ὁ φίλος του ὁ μαχαραγιάς τόν περίμενε μέ πολλή λαχάρα. «Πές μου, τί εἶδες στόν κόσμο;» τόν ρώτησε ἀνυπόμονα.

Ὁ ζωγράφος τότε ἄφησε νά ξετυλιχτεῖ στό πάτωμα ἓνα μεγάλο ρολλό ἀπό μουσαμᾶ πού κρατοῦσε. Ὁ μουσαμάς εἶχε πάνω του ζωγραφισμένο ἓνα δρόμο!

«Αὐτό εἶν’ ὄλο;» ρώτησε ἀπογοητευμένος ὁ μαχαραγιάς.

«Καλά, ἀφοῦ δέν σοῦ φαίνεται ἀρκετό ...» ἀπάντησε ὁ ζωγράφος.

Πάτησε πάνω στό μουσαμᾶ κι ἄρχισε νά περπατάει τό δρόμο, μέχρι πού χάθηκε σιή στροφή!...

Ἀπό τότε πού μοῦ πρωτοδιηγήθηκαν τήν ἱστορία εἶχα τόν διακαῆ πόθο νά ἀκολουθήσω τά βήματα τοῦ ζωγράφου πάνω στό δρόμο του. Τόν τελευταῖο καιρό ὅμως ἔχω τήν ἀνησυχία μήπως ἡ στροφή μέ βγάλει καί πάλι στόν τόπο μας!

Νινέττα Βολουδάκη

ΕΙΝΑΙ Η YOGA ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ Ή “ΠΡΟΣΕΥΧΗ” ΣΕ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥΣ ΘΕΟΥΣ;

Σκεδόν όλα τὰ γυμναστήρια πλέον, ἐντάσσουν στίς δραστηριότητες τους τμήματα yoga, ανάμεσα στό μπαλέτο, τήν ἀεροβική καί σουηδική γυμναστική. Όλο καί περισσότερες γυναίκες συμμετέχουν σέ αὐτά, ...γιά νά γυμναστοῦν; ...γιά νά χαλαρώσουν; Δέν νομίζω ὅτι εἶναι ἀκριβῶς ξεκάθαρο. Τήν μία ὥρα γίνεται τό ἕνα μάθημα καί τήν ἐπόμενη τό ἄλλο, στήν ἴδια αἴθουσα. Αὐτό πού ἀλλάζει τήν ὥρα τῆς γυμναστικῆς-yoga εἶναι ἴσως ὁ φωτισμός, πού χαμηλώνει, ἡ μουσική, πού γίνεται πιό χαλαρή καί ...ἰνδική, καί οἱ ὁδηγίες τοῦ γυμναστή, πού ἀποκτοῦν περιεχόμενο ὅπως «κλειῖστε τὰ μάτια, φανταστεῖτε τό τάδε τοπίο, ἀφήστε τίς πιεστικές καί ἀγχωτικές σκέψεις». Όσον ἀφορᾶ τίς συμμετέχουσες, μέ ὅσες ἔχω μιλήσει, δέν νιώθουν ὅτι κάνουν κάτι ξεχωριστό ἀπό τὰ ἄλλα τμήματα γυμναστικῆς. Ἴσα-ἴσα πού ἡ θέση ὅτι αὐτές εἶναι διαδικασίες προσευχῆς τῶν ἰνδουϊστῶν καί τῶν βουδδιστῶν τίς ξενίζει, τίς ξαφνιάζει, ἴσως καί τίς καθιστά ἐπιφυλακτικές ἀπέναντι σέ ὅποιον τήν ἐκφράσει, γιατί τόν θεωροῦν ὡς ὑπερβολικό καί φανατικό θρησκόληπτο.

Διαβάζοντας τὰ φυλλάδια τῶν γυμναστηρίων βλέπουμε ἀπόψεις λίγο πολύ μπερδεμένες, καί χωρίς καμία ἀναφορά σέ θεούς καί ...δαίμονες τῶν ἰνδικῶν χωρῶν, ὅπως:

“Ἡ γιόγκα προῆλθε ἀπό τήν Ἰνδία πρὶν ἀπό 5.000 χρόνια. Εἶναι μία ἀρχαία **τεχνική** πού διδάσκει πῶς νά ἡρεμεῖ τό μυαλό, τό σῶμα καί τό πνεῦμα. Ὁ κύριος σκοπός της εἶναι ἡ ἐπίτευξη “kaivalya”, δηλαδή τῆς ἀπόλυτης ἐλευθερίας (δέν προσδιορίζεται ὅμως ἀπό τί).

Τά περισσότερα **εἶδη ἄσκησης** ἀπαιτοῦν τό σῶμα νά κάνει γρήγορες καί δυνατές κινήσεις, μέ ἐπαναλαμβανόμενες ἐνέργειες, οἱ ὁποῖες ὁδηγοῦν συχνά στήν ἔνταση καί τήν κούραση.

Ἀντίθετα ἡ γιόγκα χρησιμοποιεῖ **asanas**, δηλαδή στάσεις τοῦ σώματος πού ἐστιάζουν τήν προσοχή σέ συγκεκριμένα σημεῖα τοῦ σώματος, ἐναλλάσσοντας ἀπό τίς στατικές στάσεις σέ στάσεις ἰσορροπίας καί **τεχνικές ἀναπνοῆς** πού ἐνώνουν τό μυαλό, τό σῶμα καί τό πνεῦμα. Καμία ἄλλη **μορφή ἄσκησης** δέν περιλαμβάνει τό μυαλό καί τό πνεῦμα μέ τό σῶμα τόσο πολύ, μέ συνέπεια τῆ συνολική εὐημερία τοῦ ἀτόμου.”

Κατ’ ἀρχήν δέν ὑπάρχει κάτι τό πραγματικά ἐπιλήψιμο γιά μία ἄσκηση πού προσφέρει τόσα καλά, ὅπως παρουσιάζεται ἐδῶ, καί εἶναι

κάτι απλό και εύκολο. Δεν υπάρχει καμία αναφορά σέ οτιδήποτε πού νά μᾶς θυμίζει θρησκεία, τουλάχιστον στους χριστιανούς. Ὅμως, ξέρουμε τί ἀποτελεῖ τήν ἰνδουϊστική καί βουδδιστική θρησκεία ὥστε νά εἴμαστε σέ θέση νά ξεχωρίσουμε τίς θρησκευτικές πρακτικές καί κοσμοθεωρίες αὐτῶν τῶν θρησκειῶν, ἤ νομίζουμε ὅτι ἐξαντλοῦνται στίς πορτοκαλί στολές τῶν μοναχῶν; Αὐτή ἡ αἴσθησις τῆς ἀπλῆς ἀσκήσεως ἀλλάζει –ἀρδην, θά ἔλεγα– μόλις κάποιος ἀνοίξει ὁποιοδήποτε βιβλίο τῆς βουδδιστικῆς ἢ τῆς ἰνδουϊστικῆς θρησκείας, οἱ ὁποῖες –καί οἱ δύο– συνδέονται μέ τήν yoga, κι ἔχουν κοινές, τίς περισσότερες φορές ταυτόσημες, ἀναφορές καί κοσμοθεωρία. Εἴτε ἡ πηγὴ ἔχει θρησκευολογική-χριστιανική προσέγγιση εἴτε ἰνδουϊστική/βουδδιστική, ἡ yoga παρουσιάζεται ἴδια –μέ **βαθύ θρησκευτικό χαρακτήρα!**

Ἡ ἀναλυτική καί συνολική παρουσίασις τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων αὐτῶν τῶν δύο θρησκειῶν εἶναι μία ἀχανὴς προσπάθεια, πού θά παρέκλινε ἀπὸ τό θέμα τῆς yoga στή δική μας πραγματικότητα. Ὅσον ἀφορᾷ, ὅμως, τήν yoga καί τήν θέση τῆς στή θρησκευτική πραγματικότητα τοῦ ἰνδουϊστικοῦ/βουδδιστικοῦ κόσμου, ὁ ρόλος τῆς εἶναι, τελικά, ἀρκετὰ ἀπλό νά διατυπωθεῖ: ἀποτελεῖ τή σύντομη ὁδὸ διαφυγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τό βάσανο τῶν μετενσαρκώσεων· ἐξ οὗ καί ἡ ὀνομασία τῆς: **ζεύξη, ἔνωση, σύνδεση τοῦ ἀνθρώπου μέ τήν Ἀλήθεια τοῦ Brahma.**

Μέ ἀπλά λόγια ὁ ἰνδουϊστικὸς κόσμος εἶναι ἐντελῶς ἄλλος ἀπὸ τὸν κόσμο πού ἀντιλαμβανόμεστε ἐμεῖς οἱ χριστιανοί. Θυμίζει πολὺ συχνὰ τίς λατρεῖες τῶν στοιχείων τῆς φύσεως καί τή δωδεκαθεϊστικὴ θρησκεία, μέ πάρα πολλοὺς θεοὺς ὅμως, σχεδόν 6 ἑκατομμύρια! Σέ γενικές γραμμὲς ἡ θέση καί ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς κατὰ τοὺς ἰνδουϊστῆς εἶναι ὁ ἑξῆς: Ὁ κύκλος τῆς ψυχῆς-ὑπαρξεως ἀπὸ ἄνθρωπο σέ ζῶο, σέ λουλούδι, σέ ἔρπετό, σέ ἄνθρωπο ἄλλης κάστας (κοινωνικῆς τάξεως) εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς ψυχῆς πού εἶναι τόσο γεμάτη κακὸ karma (=ἁμαρτίες;) πού δέν μπορεῖ νά ἀναπαυθεῖ μέσα στή θεότητα (Brahma) καί διώχνεται ξανά πίσω στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς γιὰ νά ἐπανορθώσῃ, ζώντας καλύτερα στήν ἐπόμενη ζωή. Ἡ ἀνάπαυσις εἶναι κάτι σχεδόν ἀπιαστο γιὰ τοὺς περισσότερους, μιᾶς καί μόνο ὅσοι καταφέρουν νά γεννηθοῦν ὡς Βραχμάνοι ἔχουν ἐλπίδες γι' αὐτήν.

Στὸν Βουδδισμό δέν εἶναι τόσο ξεκάθαρη ἡ ὑπαρξις τοῦ Θεοῦ, ἡ αἴσθησις τῆς ζωῆς εἶναι ὅμως ἴδια: «Ἡ ὑπαρξις εἶναι πόνος», «αἰτία τοῦ πόνου εἶναι ἡ ἐπιθυμία» γιὰ τὸν ψεύτικο κόσμο, καθὼς ἀγνοοῦμε ὅτι εἶναι μία ψευδαἰσθησις». Αὐτὲς εἶναι οἱ Εὐγενικές Ἀλήθειες πού διατύπωσε ὁ Βούδδας, μόλις βρῆκε τὴ φῶτιση, μετὰ ἀπὸ πολυχρόνια προσπάθεια.

Ἡ yoga –γιὰ ὅποιον τήν ἐξασκεῖ, ἰνδουϊστὴ ἢ Βουδδιστὴ, εἶναι ἡ ἀτομικὴ προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νά σωθεῖ ἀπὸ αὐτὸ τό μαρτύριο τῆς

ζωής. Αποτελείται από 8 στάδια και ονομάζεται “ή οκταπλή όδος” προς την αλήθεια, τή φώτιση, τόν θεό **Brahma**:

1. **yama/αύτοσυγκράτηση**: αποφυγή γενειτησίων σχέσεων, κλοπής, φιλαργυρίας.

2. **niyama/αύτοκαλλιέργεια**: επιδίωξη άταραξίας, καθαριότητας, συνέπειας στήν άσκηση.

Μετά από αυτά τά δύο στάδια ό άσκούμενος παίρνει από τόν δάσκαλό του (guru) ένα νέο όνομα & μία **τελετουργική φράση (mantra)** για νά επαναλαμβάνει επίμονα, για νά επιταχυνθεί ό δρόμος του προς τή λύτρωση.

3. **asana/έλεγχος του σώματος**: μέ ειδικές στάσεις του σώματος επιβολή στίς ζωτικές ενέργειες του ανθρώπινου οργανισμού

4. **prana-yama/ρύθμιση τής άναπνοής**: επιβραδύνεται ό άναπνευστικός ρυθμός και ήρεμοϋν τό σῶμα και ό νοϋς. Όλόκληρη ή νοητική δύναμη προετοιμάζεται για τά τελικά στάδια τής yoga

5. **pratyahara/συγκράτηση τών αισθήσεων**: παρατεταμένη ένατένιση ενός άντικειμένου. Ό «γιόγκι» επιδιώκει νά επιβληθεί πάνω στίς αισθήσεις.

6. **dharana/συγκέντρωση προσοχής**: ή καθήλωση του νοϋ δημιουργει ένα μονωτικό φραγμό από τά γύρω φαινόμενα και τίς έσωτερικές φαντασίες (έπανάληψη τής ίνδουϊστικής ίερής συλλαβής Aum, ένατένιση ιδιοτύπων σχημάτων).

7. **dhyana/στοχασμός**, ένατένιση, θεωρία.

8. **samadhi/φωτισμός, άπελευθέρωση**.

Ό κάθε yogi προσπαθει νά αποκοπεί από τήν έπιθυμία για τά έγκόσμια, κατ' άρχήν μέ έγκράτεια, ύστερα μέ άποκοπή από τίς “παρεμβολές” τών αισθήσεων (τόν έξωτερικό κόσμο, μετά από τίς έννοιες) τή σκέψη του, ὡσε ό νοϋς του έλεύθερος από όλα όσα τόν κρατοϋν δεμένο στή γή νά πετάξει στό Brahma, νά λυτρωθεί, νά ένωθεί μέ τό μόνο άληθινό Όν! Όλα τά στάδια είναι μία ένιαία πορεία άποκοπής –μέ **θρησκευτικό** χαρακτήρα.

Η παράθεσή τους σκοπό έχει νά άποκαλύψει και νά έρμηνεύσει στούς άφελείς και άνυποψίαστους πού προστρέχουν στήν yoga νομίζοντας πώς πρόκειται για άθώα γυμναστική, ότι μέσω τής “γυμναστικής” μετέχουν χωρίς νά τό πάρουν είδηση στό τελετουργικό του ίνδουϊσμοϋ. Δέν γίνεται πρακτική τών γυμναστηρίων; Δέν γίνονται “άσκησης” άναπνοής; Δέν έξασκοϋν τίς **asanas** ὡς σωματική άσκηση; Δέν επαναλαμβάνουν ήχους πού δίνει ό εκπαιδευτής, ὅπως “**ohmmm**”; Δέν προσπαθοϋν νά “καθαρίσουν τό μυαλό τους από τίς έννοιες”, μέ εικόνες πού δίνει ό γυμναστής; Δέν άκοϋνε ίνδική χαλαρωτική μουσική; Είναι σίγουροι ότι δέν είναι ψαλμοί και ύμνοι; **Πόσο ένήμεροι είναι άραγε οί**

συμμετέχοντες για τήν θρησκευτική σημασία ὄσων κάνουν;

Ἴσως γίνουν πιό ξεκάθαρες αὐτές οἱ ἀπορίες ἂν ἀντιστρέψουμε, κατά κάποιο τρόπο τή διαδικασία. Ἄς ποῦμε, παραδείγματος χάριν καί μέ ὄλο τό σεβασμό στήν Ἐκκλησία μας, ὅτι κάποιος γυμναστής προτείνει γιά ἄσκηση καί χαλάρωση τά ἑξῆς: “–Πάρε σιάση ἑδαφιαίας μετάνοιας, ἐπαναλάμβανε συνεχῶς τή φράση “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον με” γιά νά ἀδειάσει τό μυαλό σου ἀπό σκέψεις, νά ἀνάψεις λίγο λιβάνι, καί νά ἀκούσεις βυζαντινούς ψαλμούς γιά χαλάρωση. Στά χριστιανικά αὐτιά καί μυαλά μας εἶναι αὐτονόητη ἡ θρησκευτική σημασία ὄλων αὐτῶν, καί δημιουργεῖ αἴσθηση προσβολῆς ἡ παρουσίας τους μέ τέτοιο τρόπο.

Δέν θά θεωρηθεῖ, λοιπόν, ὁ “γυμναστής” τοῦ παραδείγματος ὅτι παραβιάζει τήν θρησκευτική ἐλευθερία ὄσων τόν ἀκοῦνε –πού δέν εἶναι χριστιανοί, καί δέν σκοπεύουν νά γίνουν– καί δέν θά κινδύνευε νά κατηγορηθεῖ ὅτι τούς παρασύρει σέ προσηλυτισμό, ἀφοῦ δέν ζήτησαν διδασκαλία καί κατήχηση στό Χριστιανισμό; Δέν θά προσέβαλε τό δικό μας θρησκευτικό αἶσθημα μία τέτοια προσέγγιση; Εἶναι ὀλοφάνερο, νομίζω, τό ὅτι **ὄσο δέν εἶναι «χαλαρωτική γυμναστική» ἡ χριστιανική προσευχή, ἄλλο τόσο δέν εἶναι καί ἡ yoga. Σίγουρα δέν ἀνήκει στό γυμναστήριο, ἀλλά σέ τόπο λατρείας καί ἐνσυνείδητης ἰνδουϊστικῆς προσευχῆς.**

Τελικά, κάποια πράγματα εἶναι πιό περίπλοκα ἀπό ὄσο παρουσιάζονται, καί πιό συγκεκαλυμμένα, κρύβοντας ἴσως σκοπιμότητες πίσω ἀπό αὐτήν τήν “προσποίηση”. Τό θέμα εἶναι πόσο ἔτοιμοι παρουσιαζόμαστε ἐμεῖς σέ κάθε εὐκαιρία νά ἀκολουθήσουμε ἄκριτα καί χωρίς ἐξέταση τό ὄ,τιδήποτε, ἀρκεῖ νά ἔχει τήν ταμπέλα τοῦ μοντέρνου. Ἐχομε ἀπωλέσει τήν πνευματική μας ζωή καί ψάχνουμε πνευματική ζωή ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία, μέχρι καί στά γυμναστήρια... Ἄν καί στήν ἐποχή μας διακηρύττεται ὅτι ὁ Θεός πέθανε, τελικά σάν ὄρφανοί ψάχνουμε καινούριο πατέρα, καί προσπαθοῦμε νά τόν δανειστοῦμε ἀπό τούς λαούς πού ἔχουν ἀκόμα πίστη σέ κάποια μορφή θεϊκή, γιά νά ξαναβροῦμε τήν θερμότητα τῆς πατρικῆς ἀγκαλιᾶς. Ὅμως τά ὑποκατάστατα τῆς ἀλήθειας δέν εἶναι ἡ Ἀλήθεια. Σεβόμενοι τίς θρησκευτικές πεποιθήσεις ὄλων, καί πολύ περισσότερο σεβόμενοι τίς δικές μας, δέν πρέπει νά τίς ξεπουλάμε ὄσο-ὄσο, ἀλλά νά ψάχνουμε νά ξαναβροῦμε τό νῆμα πού μᾶς ἐνώνει μέ τήν πηγή τῆς ζωῆς, τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Μαριάννα Λαιζηνοῦ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΕΙ Η ΘΝΟΡΙΑ ΜΑΣ τόν Κανόνα τῆς Πίστewς, τήν Εἰκόνα τῆς Πραότῆτος καί τόν Διδάσκαλον τῆς Ἑγκρατείας

Εφθασε καί φέτος ἡ ἑορτή τοῦ ἁγίου τῆς Ἑνορίας μας, Νικολάου τοῦ Θαυματουργοῦ, Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας.

Ὁ Ἱ. Ναός μας ἔχει ὡς ἀνεκτίμητο θησαυρό ἓνα τεμάχιο τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ ἁγίου Νικολάου, δωρηθέν ἀπό τὸ Μιλᾶνο τῆς Ἰταλίας.

Τὰ περὶ τῆς προελεύσεως καί τῆς ἐλεύσεως στοῦ Ναοῦ μας τοῦ ἱεροῦ λειψάνου περιγράφονται λεπτομερῶς στοῦ ὑπ' ἀριθ. 17 τεύχος τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἡ ἱερά λειψανοθήκη τοῦ ἁγίου Νικολάου ἔχει ἐναποτεθεῖ σὲ περίτεχνη ἱερά προσθήκη, πλησίον τοῦ τέμπλου καί δεξιά τῆς Εἰκόνας τοῦ ἁγίου μας καί εἶναι πόλος ἔλξεως τῶν ἐνοριτῶν μας ἀλλὰ καί τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἄλλων περιοχῶν.

Ἡ συνεχῆς παρουσία τοῦ ἁγίου Νικολάου στοῦ Ναοῦ μας διὰ τοῦ ἱεροῦ του Λειψάνου εἶναι ἀδιάκοπη πηγὴ εὐλογίας καί ἐνισχύσεως γιὰ ὅλους ἐμᾶς ποὺ ὑπηρετοῦμε τὸν ἅγιο Οἶκο του ἀλλὰ καί γιὰ ὅλους τοὺς μετ' εὐλαβείας προσερχομένους. Τὸ ἱερό λείψανο τοῦ ἁγίου μας δίδει καί τὴν ἐξήγησι γιὰ τὸ πῶς σὲ τόσο λίγο χρονικὸ διάστημα ἔγιναν τόσα ἔργα ὑποδομῆς, ἀνακαινίσεως ἀλλὰ καί καλλωπισμοῦ τοῦ ἱστορικοῦ Ναοῦ Του.

Τὸ Ἑορταστικὸ μας Πρόγραμμα

Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, **5 Δεκεμβρίου**, στίς **6³⁰** μ.μ. θὰ ἀρχίσῃ ὁ ἑορτασμός μετ' Πανηγυρικὸ Ἀρχιερατικὸ Ἑσπερινὸ καί Ἀρτοκλασία. Τὸ ἴδιο βράδυ, **9⁰⁰** μ.μ. ἕως **1¹⁵** τὸ πρωῖ, θὰ τελεσθῇ Ἀγρυπνία, ἡ ὁποία θὰ περιλαμβάνῃ Ἑσπερινό, Ὅρθρο καί Θ. Λειτουργία.

Τὸ πρωῖ τῆς Κυριακῆς, **6 Δεκεμβρίου**, ὥρα **7⁰⁰**, θὰ ἀρχίσῃ ὁ Ὅρθρος καί ἐν συνεχείᾳ θὰ γίνῃ Ἀρτοκλασία καί ἡ Ἀρχιερατικὴ Θ. Λειτουργία.

Τὸ ἀπόγευμα στίς **5** μ.μ. θὰ γίνῃ ἡ **Λιτάνευσι τῆς ἱεράς Εἰκόνας** μετ' τὴ συνοδείᾳ τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καί ἐν συνεχείᾳ θὰ τελεσθῇ ὁ Ἑσπερινός, συμπαλλομένων καί τῶν ὕμνων τῆς Ἀποδόσεως τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου καί ἡ Παράκλησις του.

Ἡ Εἰκόνα τοῦ Τέμπλου τοῦ Ναοῦ μας χωρίς τὴν ἀργυρᾶ ἐπένδυσή της, ὅπως ἀπεκαλύφθη κατὰ τὴν συντήρησή της.

ΑΠΟΣΤΑΓΜΑΤΑ ΟΜΙΛΙΩΝ-ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

μέ θέμα τίς «ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ» τοῦ Ἁγ. Αὐγουστίνου
καί Ὁμιλητή τόν π. Βασίλειον Βολουδάκη

Οἱ ὁμιλίες-συζητήσεις μέ ὄδηγό τό ἀνωτέρω βιβλίον τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου συνεχίζονται στήν Πνευματική μας Ἔστια. Θά συνεχίσουμε στό σημείωμά μας αὐτό τήν παράθεση ἀποσταγμάτων τῆς ἀναλύσεως τοῦ π. Βασιλείου στή γενική θεματική ἐνότητα «ΜΑΓΟΙ ΚΑΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΙ».

Μακριά ἀπό τό Θεό ἔρχεται ὁ διάβολος

Ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος παραδέχεται ὅτι, παρ' ὅτι ἀρνήθηκε τίς δαιμονικές θυσίες πού θά τοῦ ἔδιναν, μέ μαγεία, τήν πρωτιά, ὑπερετοῦσε τοὺς δαίμονες καί ὑπήκουε στίς ὑποδείξεις τους μέ τήν ἀσωτία καί τήν ἀπομάκρυνσή του ἀπό τή χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅμως, ἔχει τήν ἐντύπωση πώς μπορεί νά ἀρνηθεῖ τό Θεό καί νά μείνει ὁ ἴδιος, μέ τόν ἑαυτό του καί ἀνεπηρέαστος. Δέν ὑπάρχει τέτοια περίπτωση. Ὅταν ἀφήσουμε τό Θεό, ἔρχεται ὁ διάβολος. Δέν χρειάζεται νά τόν καλέσουμε ἐμεῖς. Καί ἐπειδή κατέχει τήν τέχνη, τή μεγάλη τέχνη, νά μᾶς φιθυρίζει στό νοῦ πράγματα, πιστεύουμε πώς εἶναι δικές μας οἱ σκέψεις.

Δέν ὑπάρχει ἄλλος νοῦς ἐκτός ἀπό τόν «νοῦν τοῦ Χριστοῦ»

Ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος ὁμολογεῖ ὅτι κατά τά χρόνια τῆς πλάνης του δέν ἤξερε ν' ἀγαπᾶ τό Θεό ἀφοῦ δέν μπορούσε νά τόν συλλάβει, δηλαδή νά δεῖ τό χαρακτήρα Του, τά χαρακτηριστικά τοῦ Χριστοῦ, τήν προσωπικότητά Του, αὐτήν τήν προσωπικότητα πού ἐμεῖς οἱ χριστιανοί δέν πρέπει νά τήν χάνουμε ἀπό τά μάτια μας ἀλλά νά τήν ἀκολουθοῦμε, νά τήν ἐντυπώνουμε μέσα μας καί νά διαμορφώνουμε τό χαρακτήρα μας σύμφωνα μέ αὐτήν. Εἶχε στό νοῦ του τό Θεό «σάν ἕνα ὑλικό σῶμα πού ἐκπέμπει φῶς» ἀφοῦ οἱ «Καθαροί» εἶχαν μία πλανεμένη εἰκόνα καί θεολογία γιά τό Χριστό. Δέν τόν ἔβλεπαν ὡς τέλειον Θεό καί τέλειον ἄνθρωπο, ἀλλά μόνο ὡς ὑλικό σῶμα, πού τό λούζει

τό Θείο φῶς. Δέν μπορούσαν νά ἀντιληφθοῦν ὅτι τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδος ἔγινε πρόσωπο τῆς ἀνθρώπινης φύσης καί ὅτι ἔκτοτε ἡ ἀνθρώπινη φύση δέν ἐπιτρέπεται νά ἔχει δικό της μυαλό καί ἄποψη. Ἀπό τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου τελείωσαν οἱ ἀπόψεις. Δέν ὑπάρχει γνώμη, μόνο συγγνώμη. Τό μόνο πού μπορεί νά κάνει ὁ ἄνθρωπος εἶναι διά τῆς συγγνώμης νά ἐνταχθεῖ στήν Ἐκκλησία. Γνώμες δέν ὑπάρχουν, ἀπόψεις δέν ἐπιτρέπονται καί αὐτό τό τόνιζε πολύ ἔντονα ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος «ἡμεῖς (οἱ χριστιανοί) νοῦν Χριστοῦ ἔχουμεν», πού σημαίνει ὅτι ἐκτός ἀπό τόν «νοῦν τοῦ Χριστοῦ», γιά τούς χριστιανούς δέν ὑπάρχει νοῦς, ὑπάρχει ἄνοια.

Χωρίς τό Θεό ἐντός μας δέν θά υπήρχαμε

Ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος, μέσα στήν πλάνη τῶν «Καθαρῶν», συνελάμβανε τό Θεό ὡς μιά φωτεινή στήλη ἀπό ἓνα σῶμα ὑλικό, φωτεινό. Ἐξῶθεν. Ὅμως, ἡ θεότητα δέν βρίσκεται ἔξωθεν, εἶναι ἐνυπόστατη. Ἡ υπόσταση, δηλαδή, τό Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου ἔγινε πρόσωπο τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Κι ἔτσι λέμε ὅτι μπορούμε «νά δοῦμε Θεοῦ πρόσωπο». Θεολόγος ὁ λαός! Πράγματι, μπορούμε νά σπουδάσουμε στή θεολογία ὄχι τοῦ τωρινοῦ, ἀλλά τοῦ προηγούμενου, τοῦ προγονικοῦ λαοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός εἶπε: «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντός ἡμῶν ἐστί». Ἄν ἐγώ δέν τήν βλέπω ἐντός μου, σημαίνει ὅτι, προφανῶς, εἶμαι ἐκτός τοῦ ἑαυτοῦ μου, δηλαδή, ἐκτός ἑαυτοῦ. Ἄν δέν ἦταν ἐντός μας ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, δέν θά υπήρχαμε. Αὐτή ἡ συστατική δύναμη τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς ἔφερε ἀπό τήν ἀνυπαρξία στήν ὑπαρξη, πού μᾶς ἔδωσε υπόσταση, εἶναι ὁ κόκκος σινάπεως, ἡ ἐν δυνάμει βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ἐξηγεῖται αὐτό πού εἶπε ὁ Χριστός ὅτι «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὁμοία ἐστί κόκκῳ σινάπεως».

Εἶναι ὁ πιό μικρός κόκκος πού ὑπάρχει, αὐτός τοῦ σιναπιοῦ –εἶναι αὐτό πού λάβαμε ἀπό τόν Θεό μέ τό «κατ' εἰκόνα»– ὁ ὁποῖος, ὅταν καλλιεργηθεῖ σωστά, μέσα στήν Ἐκκλησία, τότε ἡ ψυχή μας γίνεται «δένδρο μέγα» καί ἐκεῖ ἔρχονται τά «πετεινά τοῦ οὐρανοῦ» καί κατασκηνώνουν, δηλαδή, ἔρχονται στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου τά χαρίσματα τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Γι' αὐτό ἡ Παναγία μας ὑμνεῖται ὡς «ξῦλον εὐσκιόφυλλον ὑφ' οὗ σκέπονται πολλοί». Γιατί εἶχε τόσο πολύ αὐξήσει μέ τήν ὑπαρξή της «τόν κόκκο σινάπεως» πού ἔλαβε ἀπό τόν Θεό, ὥστε ἔγινε παμμέγιστο πνευματικό δένδρο στεγάζοντας ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα. Ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς, στό μέτρο

του, έχει αυτή τη δυνατότητα. Μᾶς τὴν ἔδωσε ὁ Θεός.

Αὐτά, λοιπόν, δὲν μπορούσε τότε νὰ τὰ συλλάβῃ ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος. Τὰ ἔβλεπε μόνο σχηματικά καὶ φιλοσοφικά, ὅπως τὰ δίδασκε ἢ αἴρεση τῶν «Καθαρῶν» καὶ γι' αὐτό, συγκρίνοντας αὐτά πού ἔμαθε ἐκ τῶν ὑστέρων μέσα στὴν ἐκκλησία διαπίστωσε ὅτι προηγουμένως δὲν ἤξερε τί ἔκανε.

Μάγοι καὶ ἀστρολόγοι χθές καὶ σήμερα ἴδιοι.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πού εἶχαν ὑποδείξει στὸν ἅγιο Αὐγουστῖνο νὰ κερδίσει μὲ φαῦλο, μὲ δόλιο τρόπο τὸ στεφάνι κι ἐκεῖνος δὲν δέχτηκε καὶ στή συνέχεια, ὅπως φαίνεται, στέφτηκε νικητὴς γιατί βέβαια εἶχε ἀξία, τὸν βλέπουμε νὰ παρακολουθεῖ συζητήσεις τοῦ Ἑλβίου Βινδικιανοῦ, σοφοῦ γιτροῦ τοῦ αὐτοκράτορα Βαλεντινιανοῦ Α', δηλαδή κάτι παρόμοιο μὲ αὐτό πού γίνεται καὶ σήμερα στὶς διαλέξεις ὅπου ἐπακολουθεῖ συζήτηση ἢ στά ἰατρικά συνέδρια. Τότε τὰ συνέδρια ἦσαν ἰατροπνευματικά. Καὶ σήμερα γίνονται τέτοιες συζητήσεις, ἀλλά, δυστυχῶς, ὄχι ἀπὸ σωστοὺς πνευματικὸς ἀνθρώπους. Ἀπὸ σωστοὺς ἐπιστήμονες γίνονται σὲ πολὺ στενοὺς κύκλους. Οἱ συζητήσεις πού γίνονται σὲ εὐρὺ κοινὸ εἶναι συνήθως παραϊατρικὲς καὶ πνευματιστικὲς. Μεταφυσικὲς, ὄχι πνευματικὲς. Οἱ ὁμιλητὲς, δηλαδή, δὲν προσπαθοῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἐπιστὴμὴ ὡς τὴ σκαπάνη, μὲ τὴν ὁποία θὰ σκάψουν βαθιά νὰ βροῦν τὴν ἀλήθεια.

Ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος τότε πού ἦταν πλανημένος, συμβουλευόταν τοὺς ἀστρολόγους γιὰ νὰ πληροφορηθεῖ τὸ μέλλον. Ἐκ τῶν ὑστέρων, βάσει τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀπέρριψε κατηγορηματικὰ τίς μεθόδους αὐτές.

Καταδίκασε, ἐξ ἄλλου, τὸ κύριο «πιστεύω» τῶν ἀστρολόγων πὼς οἱ αἰτίες τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτημάτων προκαθορίζονται ἀπὸ τὰ οὐράνια σώματα. Ἄν μπορούσαν νὰ ἀκουστοῦν σήμερα στὴν τηλεόραση τὰ λεγόμενα τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου, θὰ ἦταν ἡ καταλληλότερη ἀπάντηση γιὰ τοὺς ἀστρολόγους.

Ἀστρολόγοι, μάντις, ἔχουνε σήμερα ἐκπομπὲς καὶ χορηγοὺς. Ὑπάρχει, ὅμως, χορηγὸς γιὰ νὰ πείσῃ δύο πνευματικὰ λόγια; Κανένας πλούσιος δὲν δίνει τὰ χρήματά του γιὰ νὰ ἀκουστοῦν πνευματικὰ

λόγια, ἄς εἶναι χριστιανός! Προτιμᾶ νά τά ξοδεύει ἄσκοπα σέ ἐκδόσεις κακογραμμένων θρησκευτικῶν βιβλίων καί σέ κακοτυπωμένες χάρτινες εἰκονίτσες, ὑπηρετῶντας μιά κατά τήν γνώμη του σπουδαία ἱεραποστολή.

Ἄν ὑπῆρχε, ὅμως, χορηγός γιά μιά πραγματικά πνευματική ἐκπομπή, πού θά ἦταν ἀδέσμευτη καί δέν θά ὑπῆκουε καί δέν θά ὑπαγορευόταν ἀπό κύκλους καί κέντρα σκοτεινά, θά εἶχε καί πνευματικό κέρδος καί θά ἀνταπέδιδε στόν χορηγό της οἰκονομικό ὄφελος, γιατί θά εἶχε ἀκροαματικότητα καί θά ἤθελαν πολλοί νά διαφημιστοῦν τήν ὥρα αὐτῆς τῆς ἐκπομπῆς. Ὁ λαός σήμερα ἔχει ἀνάγκη περισσότερο ἀπό κάθε τί ἄλλο ἀπό πνευματική καθοδήγηση, τήν ὁποία, ὅμως, ἔχουμε κατά ἀποκλειστικότητα ἀφήσει σέ παρουσιαστές πού τά λεγόμενά τους δέν θά ἀστοχοῦσε κανείς νά χαρακτηρίσει εἴτε ὡς διαστροφή τῆς ἀλήθειας ἢ «μανιφέστα τῆς κατινιάς»!

Ἐπάρχουν, βέβαια, καί κάποιοι, χριστιανοφανεῖς ἐφοπλιστές γιά παράδειγμα, πού προτιμοῦν ὅποιεσδήποτε ἄλλες γενναῖες χορηγεῖες πρὸς τήν Ἐκκλησία, ἀπό τό νά χρηματοδοτήσουν τηλεοπτικές ἐκπομπές μέ ἀποκλειστικά πνευματικό περιεχόμενο. Ἡ ἐξήγηση εἶναι εὐνόητη. Δέν θέλουν νά φωτίζει τό λαό καί τά ἔργα του ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, γιατί ὁ λόγος αὐτός ἐλέγχει τήν πρακτική τους. Γι' αὐτό δίδουν χρηματικές δωρεές καί, συγχρόνως, οἱ ἴδιοι ἐκδίδουν ἐφημερίδες πού πολεμοῦν τήν ἐκκλησία ἢ ἐπιδίδονται σέ δραστηριότητες πού μάχονται τήν πνευματική ζωή.

Τελικά, οὔτε ἓνας πλούσιος δωρητής δέν βρίσκεται γιά νά προβληθεῖ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, μέσα ἀπό ἐκεῖ πού διαδίδεται μέ ταχύτητα, δηλαδή ἀπό τήν τηλεόραση. Κι, ὅμως, συντηροῦνται ἐκπομπές πού βλάπτουν καί διαφθείρουν καί ἀγριεύουν τούς ἀνθρώπους.

Οἱ ἀστρολόγοι, λοιπόν, χρηματοδοτοῦνται ἀφειδῶς γιά νά κάνουνε μάθημα στό λαό μας σήμερα. Στήν ἐποχή τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου ὀνομάζονταν «μαθηματικοί», γιατί κάνανε τίς προβλέψεις τους μέ μαθηματικούς ὑπολογισμούς. Καί σήμερα τά ἴδια κάνουνε. Αὐτά πού ἡ ἐκκλησία πρό πολλοῦ τά ἔχει συναντήσει, ἔχει δώσει ἀπαντήσεις, ἔχει κονιορτοποιήσει τίς πλανεμένες ἀπόψεις, τά ἐπαναφέρουν τώρα οἱ ἀστρολόγοι ὡς κάτι καινούργιο καί κατηγοροῦν τήν Ἐκκλησία ὅτι δέν ἐκσυγχρονίζεται καί τούς πιστούς ἀνθρώπους ὡς ἀναχρονιστικούς.

Ἔτσι γίνεται ἀντιληπτό ὅτι ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος εἶναι πιό σύγχρονος σήμερα παρά τότε στήν ἐποχή του.

Τήν ἐποχή τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου οἱ ἀστρολόγοι ἔλεγαν ὅτι

δέν εϋθύνεται ό άνθρωπος γι' αυτό πού είναι έπειδή έτσι γεννήθηκε. Σήμερα ισχυρίζονται ότι κυριαρχούν στην ψυχή του ανθρώπου τά άστρα. Οί έπιστήμονες φαίνεται νά διαφοροποιούνται από τους αστρολόγους και ύποστηρίζουν ότι τον άνθρωπο από τή γέννησή του τόν προσδιορίζουν τό DNA, ή κληρονομικότητά του.

Οί σύγχρονοι έπιστήμονες λένε οϋσιαστικά ότι ό κλέφτης ή ό δολοφόνος προσδιορίζονται νά είναι τέτοιοι έπειδή έτσι γεννήθηκαν. Τότε γιατί νά μπαίνουν στη φυλακή; Δέν είναι άδικία, αυτοί πού είναι καταδικασμένοι από τό DNA τους νά καταδικάζονται και από τήν πολιτεία; Ή έπιστήμη μᾶς καλεϊ νά επαναπροσδιορίσουμε τό καλό και τό κακό. Μᾶλλον νά καταργήσουμε τό κακό. Τίποτα δέν είναι κακό. Όλα καλά είναι. Αυτό πού κάθε άνθρωπος θεωρεϊ καλό και σωστό αυτό είναι καλό. Τελικά όδηγούνται στην αρχαιότητα και ύποστηρίζουν τό «οϋδεις εκών κακός». Έπομένως, κάποιος είναι κακός χωρίς νά τό θέλει, άκουσίως. Παρ' όλα αυτά, είναι κακός, λέγανε οί αρχαίοι. Τώρα πήγαμε ένα βήμα πιά μπροστά στον παραλογισμό: Δέν ύπάρχει άνθρωπος κακός. Ύπάρχει κληρονομικότητα και μάλιστα ιδιαιτερότητα.

Στα πλαίσια του γενικευμένου άποπροσανατολισμού φαίνεται ότι όσο πιά λίγοι άνθρωποι έχουν αυτή τήν ιδιαιτερότητα τόσο πιά σπάνια πρόσωπα είναι! Γι' αυτό φροντίζουν τώρα τελευταία πολλοί νά έχουν ιδιαιτερότητα για νά γίνουν κι αυτοί σπάνιοι. Οί όμοφυλόφιλοι, για παράδειγμα, ισχυρίζονται ότι δέν ύπάρχει διαστροφή, δέν ύπάρχει άνωμαλία στην όμοφυλοφιλία, αλλά ότι είναι μία ιδιαιτερότητα, ένας ιδιαίτερος τρόπος σεξουαλικότητας. Τελικά, όπως φαίνεται, θά μείνουν στό τέλος μερικοί φυσιολογικοί άνθρωποι και αυτοί μετά θά θεωρούνται ότι ...έχουν τήν ιδιαιτερότητα νά είναι φυσιολογικοί!

Άννα Μανωλάκη

Δικηγόρος

᾽Ιερομονάχου ΣΑΒΑΤΙΕ ΜΠΑΣΤΟΒΟΪ

Η ΤΕΧΝΗ ΩΣ ΜΝΗΜΕΙΟ ΧΩΡΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟ

Β΄ μέρος

Ο σύγχρονος άνθρωπος δέν χρησιμοποιεῖ καθόλου τήν προσωπική του ἐλευθερία. Γιά ποιά ἐλευθερία ἐξ ἄλλου θά μπορούσε νά μιλήσει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ὅταν, ἐπί δέκα ὥρες τήν ἡμέρα κοιτάζει ταινίες στίς ὁποῖες, μέ ξεκαρδιστικά γέλια τόν διατάζουν πότε πρέπει νά γελά; Ποῦ εἶναι ἡ λογική; Ποῦ εἶναι ἡ διάκριση ἀξιών;

Ναί, ὁ ἄνθρωπος γλίτωσε ἀπό τήν «τυραννία τῆς θρησκείας»! Ἡ Τέχνη νίκησε, θριάμβευσε ἐπάνω στήν θρησκεία! Μόνο πού ἡ Τέχνη μετατράπηκε ἡ ἴδια σέ θρησκεία, μιά ὑπουλη καί τυραννική θρησκεία, μιά θρησκεία τῆς καταστροφῆς. Ζοῦμε σέ μιά κοινωνία πού τυραννιέται ἀπό τήν Τέχνη.

Ἐν ἄλλῳ, ὁ ἄνθρωπος τῆς Τέχνης – ὁ ὁποῖος ζεῖ ὡς ἥρωας πού λυτρῶνει τήν ἀλυσόδετη ἀπό τά θρησκευτικά δόγματα ψυχή – ἀποτελεῖ προϊόν τῆς Δύσεως, τῆς καθολικῆς Ἰταλίας. Ἡ Ἀναγέννηση λ.χ. δέν ἐμφανίσθηκε στήν ὀρθόδοξη Ἑλλάδα, ὁ πολιτισμός τῆς ὁποίας μέχρι τόν ἐκχριστιανισμό ἔπασχε ἀπό ἀνθρωποκεντρισμό ἀκριβῶς ὅπως ὀρωμαϊκός πολιτισμός. Ἡ Ὀρθοδοξία δέν καταπίεσε ποτέ τήν κουλτούρα, ἀλλά ἀντιθέτως τήν χρησιμοποίησε στά κηρύγματά της. Μέ αὐτή τήν ἔννοια ἀποτελεῖ ἐξαιρετικό παράδειγμα ὁ Λόγος πρὸς τοὺς Νέους τοῦ Μεγάλου Βασιλείου «γιά τό πῶς πρέπει νά χρησιμοποιοῦμε τά συγγράμματα τῶν Ἑλλήνων», ἀπό τόν ὁποῖο φαίνεται πολύ καλά ὅτι, στίς συνθήκες τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ψυχή δέν ἔχει ἀπό τί νά ἀπελευθερωθεῖ, διότι τῆς προσφέρεται ὅλη ἡ ἐλευθερία.

Στήν Ὀρθοδοξία δέν ὑπάρχει ἀπόρριψη, ἀλλά μονάχα ἐπιλογή. Ἐμεῖς δέν γνωρίζουμε στήν Ἱστορία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κανένα Σαβοναρόλα. Πιστεύουμε ὅτι ἡ τόσο ἐπιδεικτική ἐπιστροφή στά ἰδεώδη τῆς ρωμαϊκῆς τέχνης μέχρι τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ της, δηλαδή στόν ἀνθρωποκεντρισμό καί στόν ἐρωτισμό, καί μέ προφανῆ σκοπό ἀπομυθοποίησης, ὅπως συνέβη κατά τήν Ἀναγέννηση, ἔγινε δυνατό συγκεκριμένα στό ἱστορικό περιβάλλον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος πού εὐνόησε τό ἐννοιολογικό καί ἠθικό χάος στήν Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία.

Τό γεγονός ὅτι ὁ Μιχαήλ Ἄγγελος ζωγραφίζει τά βιβλικά πρόσωπα γυμνά, ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητα μιά μορφή χλευασμοῦ τῆς καταστάσεως τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ γύμνια εἶναι στήν πραγματικότητα γυμνότητα τῶν ἱερέων. Οἱ καλλιτέχνες τῆς Ἀναγέννησης χτυποῦν χωρίς κανένα ἐνδοιασμό ὅλα τά χριστιανικά ἰδεώδη, διότι τό χάος καί ἡ ἀναίδεια ἦταν γενικό φαινόμενο.

Οἱ καλλιτέχνες ἐπαναστατοῦν ἀλλά δέν διορθώνουν. Διότι παρόμοιοι ἦσαν καί αὐτοί. Ἦταν διεφθαρμένοι καί περίμεναν ἀπλῶς μιά καλή εὐκαιρία

για να αφήσουν ελεύθερα τα καλινάρια της διαφθοράς τους. Καί βρίσκουν την ευκαιρία αυτή: ο αγώνας κατά του ψέματος. Ἀλλά υπό την προσωπίδα της ανωτερότητας, αυτοί θα διαπράττουν κακίες, τόσο κατά τῶν ἄλλων ὅσο καί ἐναντίον στούς ἑαυτούς τους.

Νά μή ξεχνάμε ὅτι οἱ καλλιτέχνες αὐτοί τῆς Ἀναγεννήσεως, ὅσο καί ἀργότερα ὁ Ρουσσώ ἢ ὁ Ντιντερό ἐπαναστάτησαν καί ἀναζήτησαν κάποια ἀπελευθέρωση ἀπό τήν εὐνοούμενη ἀπό τό σχίσμα νοοτροπία. Ἐμεῖς ὅμως δεχθήκαμε ἀδίκως τόν ἀθεϊσμό τους, χάρη στήν ἐπιδεξιότητα τῆς ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας ἡ ὁποία ἀγωνίσθηκε νά παρουσιάσει τόν χριστιανισμό σάν συγχώνευση τῶν παραλογισμῶν ὅλων τῶν δογμάτων, ὅλων τῶν ὁμολογιῶν, τίς ὁποῖες ὅμως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ αἰρετικές.

Τό ζήτημα τῆς καλλιτεχνικῆς ἐλευθερίας τέθηκε κάπως δίκαια κατά τήν περίοδο πού ἡ Ἐκκλησία διέθετε ἐξουσία λογοκρισίας. Σήμερα ἡ ἐξουσία αὐτή δέν βρίσκεται πλέον ἐδῶ καί πολύ καιρό μέ τό μέρος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά, παρ' ὅλα αὐτά ἡ «ἀπελευθέρωση» ἀπό κάποια δογματική νοοτροπία συνεχίζει νά ἀπασχολεῖ τά ἔργα τέχνης. Ἀκόμη ἡ (λεγομένη) δημιουργική ἐλευθερία –ιδίως στά νέα ταλέντα– συγχέεται καί ἐκδηλώνεται μέ τήν ἀλαζονική κατεδάφιση τῶν δογμάτων τῆς πίστεως, μέ ἀνήθικες παραφράσεις τῶν βιβλικῶν κειμένων καί γεγονότων.

Μά ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ἀπό τί ἀπελευθερωνόμαστε; Καί ἀναφέρομαι στούς μορφωμένους ἀνθρώπους πού ἀνήκουν σ' αὐτό τόν κῶρο, πού εἶναι ὀρθόδοξοι ἐκ γενετῆς, ἀλλά οἱ ὁποῖοι, θεωρῶντας ὅτι προβαίνουν σέ μεγάλες ἐπαναστάσεις, φτιάχνουν τίς περισσότερες φορές κείμενα πού πνίγουν, πού στραγγαλίζουν ὁποιοδήποτε ἴχνος χριστιανισμοῦ. Αὐτοί, οὔτε διάσημοι θά γίνουν, ὅπως ὁ Ντάν Μπράουν, ἀλλά καί μέ τόν Χριστό φιλονικοῦν. Ἀπό ποῦ πηγάζει λοιπόν καί ποῦ ἀποσκοπεῖ αὐτός ὁ ψεύτικος ἀγώνας γιά τήν ἐλευθερία;

Γιά νά ἀγωνίζεσαι γιά τήν ἐλευθερία, πρέπει πρῶτα νά ξέρεις ἀπό ποιόν/ ἀπό τί ἀπελευθερώνεσαι καί τί ποθεῖς νά κερδίσεις ὡς ἀντάλλαγμα. Ἡ καλλιτεχνική ἐλευθερία δέν σημαίνει νά ἔχεις ἕνα δικό σου ἐκδοτικό οἶκο στόν ὁποῖο νά δημοσιεύεις ὅλα τά βιβλία, μέ τά ὁποῖα οἱ συγγραφεῖς μας καταταυρανοῦν τίς συζύγους καί τίς ἐρωμένες τούς (τούς μοναδικούς στίς περισσότερες φορές ἀναγνώστες τους), ἀλλά σημαίνει πολλά περισσότερα.

Ἀπό τί ἐλευθερωνόμαστε; Ἀπό τά δόγματα; Μά ἀπό ποῖο δόγμα συγκεκριμένα; Ἀπό τό δόγμα ὅτι ὁ Θεός εἶναι καλός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀθάνατος, ὅτι αὐτός ὁ ἄνθρωπος, δημιουργημένος κατά τήν εἰκόνα τοῦ δημιουργοῦ του, ἔχει τήν δύναμη νά δημιουργεῖ; Ἡ μήπως ἀπό τό δόγμα ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τό μοναδικό ἐλεύθερο ὄν, τοῦ ὁποίου τήν ἐλευθερία δέν τήν παραβιάζει οὔτε ὁ Θεός; Ἐξ ἄλλου ἡ ἐλευθερία νά ἐπαναστατοῦν οἱ περισσότεροι ἐναντία τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ τήν καλύτερη ἀπόδειξη ὅτι ἡ ὀρθόδοξος δογματική δέν παραβιάζει τίς ἀρχές της. Καί ὁ Θεός εἶναι ὁ πρῶτος πού σέβεται τά περί ἐλευθερίας δόγματα αὐτά.

Ὅταν ἀπελευθερωνόμαστε ἀπό τά δόγματα, ἀπελευθερωνόμαστε στήν πραγματικότητα ἀπό τήν ἴδια τήν ἐλευθερία μας. Τά ὀρθόδοξα δόγματα

έντυπώνουν τίς πιά εύγενείς έλπίδες πού μπορεί νά έχει ό άνθρωπος καί έκφράζουν τήν τελειότερη μορφή τής ανθρωπίνης σκέψεως. Έάν ή μετασοβιετική Τέχνη δέν διαθέτει τήν έγκυρότητα ενός Ντοστογιέβσκι ή ενός Γκόγκολ, όφείλεται στό γεγονός ότι οί σημερινοί συγγραφείς στεροϋνται τής στερεότητας τοϋ Χριστοϋ. Τόσο ό Ντοστογιέβσκι όσο καί ό Γκόγκολ είχαν στα έμβλήματα τής λογοτεχνίας τους τό μονόγραμμα τοϋ βυζαντινοϋ αυτοκράτορα: «έν τούτω νίκα».

Όταν ό ιερός Αύγουστίνος έφθασε στό σημείο νά γνωρίσει τήν Έκκλησία, νοιώθοντας ντροπή γιά τήν προηγούμενή του στάση, έλεγε: «Σ' εύχαριστώ, Κύριε, διότι ό,τι συκοφάντησα έγώ δέν ήταν ή Έκκλησία Σου, αλλά μονάχα ή έσφαλμένη μου φαντασίωση γι' αυτήν».

Ό άνθρωπος φοβάται μήπως ανακαλύψει ότι αυτά πού σκέφθηκε (καί έγραψε) περί τοϋ Θεοϋ αποτελοϋν παραποίηση τής αλήθειας. Ότι ό Θεός μπορεί πράγματι νά αναδειχθεί καλός. Ό άνθρωπος φοβάται νά πάει σέ συνάντηση μέ Έκείνον Τόν όποιο κακολόγησε πριν άκόμη τόν γνωρίσει. Ό άνθρωπος είναι υπερήφανος καί φοβάται νά συναντηθεί μέ τόν Δημιουργό. Διότι αυτός έκλεψε τά ιμάτιά Του καί πήγε μέ αυτά στό χορό. Διότι χρησιμοποίησε τό όνομά Του γιά νά αποσπάσει λεφτά από τήν Τράπεζα καί υπέγραψε υποθέσεις πού δέν τοϋ ανήκαν. Ό άνθρωπος έκανε υπερβολικά χρέη καί υπερηφανεύθηκε πρός όλους ότι αυτός είναι ό «κύριος». Τώρα όμως έμαθε ότι ό Άληθινός Κύριος τόν κάλεσε σ' Αυτόν καί ό άνθρωπος τρελαίνεται από τήν ντροπή του. Προτιμά νά παραμείνει κρυμμένος κάτω από τόν θάμνο τής ντροπής του, κυρίαρχος επάνω σέ κάποια χαλασμένα παιχνίδια. Ψάχνει δικαιολογίες γιά νά άργήσει. Έφευρίσκει ψέματα. Άντιστέκεται καί λοιδορεί τόν Δεσπότη. Έπειδή τόν κατέχει ή πεποίθηση ότι ό Δεσπότης τόν κάλεσε γιά νά τόν μαλώσει. Ό Κύριος τόν κάλεσε όμως γιά νά τόν κάνει κληρονόμο.

Ό καλλιτέχνης επαναστατεί απαιτώντας τό δικαίωμα νά ζωγραφίζει ανθρώπους επάνω στό χαρτί, ενώ ό Θεός μάς καλεί νά ξαναδημιουργήσουμε τούς έαυτούς μας, νά κτίσουμε μιá νέα κτίση. Ό καλλιτέχνης ζητά τό δικαίωμα νά φανταστεί ό,τι υπάρχει πέρα από τά άστρα, ενώ ό Θεός μάς προσκαλεί νά γινόμαστε δυνατοί, νά μεταφέρουμε τόν οϋρανό καί τήν γή μέ τήν θέλησή μας, όπως έκανε ό προφήτης Ηλίας. Ό καλλιτέχνης απαιτεί τό δικαίωμα νά πίνει τοίπουρο συντροφιά μέ ζαρωμένες γυναίκες κατά τήν ήμέρα έκθεσης μόνο γιά φίλους καί προσκαλεσμένους, ενώ ό Θεός τόν προσκαλεί νά καθίσει σέ συμβούλιο μέ τούς άγγέλους. Τί κακό επιθυμεί άραγε γιά μάς ό Θεός;

Ό κόσμος φτώχυνε υπερβολικά έξ αιτίας τής «καλλιτεχνικής» του νοοτροπίας. Ό μοντέρνος άνθρωπος υποφέρει από τό σύνδρομο τοϋ Μίδα. Θέλει, ό,τιδήποτε άγγίζει νά μετατρέπεται σέ έργο τέχνης. Η ίδια ή ζωή έγινε ένα έργο τέχνης, ένα κακό έργο τέχνης. Ό άνθρωπος δέν ζει μιá πραγματική ζωή, αλλά μιá δυνητική ζωή. Βρίσκεται τυραννημένος από ιδέες πού τόν αποσποϋν από τήν πραγματικότητα. Οί ιδέες αυτές –όσοδήποτε όμορφες κι' αν είναι– δέν τόν αφήνουν σέ χλωρό κλαρί. Μήπως είναι εξαιρετικά όμορφες, δηλαδή άνωφελώς όμορφες; Οϋτε κατά διάνοια.

Όπως ή όμορφιά καί ή ακρίβεια τοϋ χρυσοϋ έγιναν κατάρα γιά τόν Μίδα, κατά τόν ίδιο τρόπο ή Τέχνη έγινε κατάρα γιά μάς. Όπως ό χρυσός καθ'

έαυτό δέν ἔχει οὔτε ὁμορφιά καί οὔτε χρησιμότητα, ἀλλά γίνεται χρήσιμος λό-
γω τῶν πραγμάτων πού κατασκευάζονται ἀπ' αὐτόν, κατά τόν ἴδιο τρόπο καί
ἡ Τέχνη εἶναι ἄχρηστη ἐφ' ὅσον δέν ὀδηγεῖ στήν ἀλήθεια. Καί, ὅπως ὁ Μίδας
θά πρόσφερε ἕνα βουνό χρυσοῦ γιά ἕνα ποτήρι μέ νερό, θά ἔρθει ὁ καιρός
πού καί ἐμεῖς θά ζητήσουμε νά ἀνταλλάξουμε ὅλη τήν ὁμορφιά τοῦ κόσμου
γιά μία γουλιὰ «ζῶντος ὕδατος» (Ίω. 4, 10) πού μᾶς ἔφερε ὁ Χριστός.

**Ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τά δόγματα ἐξελίχθηκε μέ τόν καιρό σέ φυγή
ἀπό τήν γνώση,** ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει στήν μοντέρνα Τέχνη, ἡ ὁποία
ἀποσπάσθηκε ἀπό τήν φιλοσοφία, δηλαδή ἀπό τήν λογική, καί δημιουργεῖ μιὰ
ψεύτικη γλώσσα τῶν συγκινήσεων καί τῶν συναισθημάτων. Ἡ Τέχνη δέν πρέπει
νά εἶναι οὔτε ἐρμητική, οὔτε ἀπόκρυφη, ὅπως διαλαοῦν μερικοί, ἀλλά πρέπει
νά εἶναι διαυγής σέ ὅλα ὅπως τό διαμάντι, καί μέσω αὐτῆς τῆς διαύγειας νά
δικαιολεῖ τό δικαίωμα της στήν ὕπαρξη.

Τό μεθυστικό καλειδοσκοπιο τῶν συγκινήσεων, πού προωθεῖται ἀπό τήν
μοντέρνα Τέχνη, ἀποτελεῖ διαφήμιση γιά κάποια ἄσχημα προϊόντα. Πολλές
συγκινήσεις τυγχάνουν χαλασμένα κομμάτια τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἡ ὁποία,
ἀπό τήν φύση της, ἔχει μιὰ ἐνιαία καί ἀρμονική δομή. Ἡ Τέχνη πρέπει νά
συμβάλλει στήν πραγματοποίηση αὐτῆς τῆς ἐνότητας τῆς ψυχῆς καί νά μὴν ἀφήνει
τό πλήθος τῶν συγκινήσεων νά ροκανίζει σάν βρωμεροί ἀρουραῖοι τό σκέλεθρο
τῆς αἰσθηματικῆς μας ζωῆς. Νά ζεῖ κάποιος ἀποκλειστικά μόνο μέ τίς
συγκινήσεις, ἰσοδυναμεῖ μέ τό νά ὀδηγεῖς ἕνα πολυτελές αὐτοκίνητο μέ
ὑποδεέστερη βενζίνη. Στό τέλος τό αὐτοκίνητο θά καταστραφεῖ. Γιά τόν ἴδιο
λόγο κατέληξαν τρελοί οἱ περισσότεροι τῶν ἰδιοφυῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι,
ἐγκαταλείποντας τήν αὐστηρότητα τῆς λογικῆς καί συνεπαρμένοι ἀπό τήν
φουρτούνα τῶν δικῶν τους συγκινήσεων, ἐξασκοῦσαν μιὰ Τέχνη τοῦ ὄνειρισμοῦ
καί τοῦ θρυμματισμοῦ.

Γενικά καμία ἀνθρώπινη δραστηριότητα δέν πρέπει νά στραφεῖ κατά τῆς
γνώσεως. Ἡ γνώση εἶναι ὁ εὐγενέστερος σκοπός πρός τόν ὁποῖο κληθήκαμε.
«Ὅσο περισσότερο γνωρίζεις, τόσο περισσότερο ἀγαπᾶς» –ἔλεγε ὁ Λεονάρδο
ντα Βίντσι. Καί ἡ γνώση ἀρχίζει μέ τήν γνώση τοῦ ἑαυτοῦ σου. Γνωρίζοντας ὅσα
ἦταν δυνατόν στούς πρό Χριστοῦ ἀνθρώπους, ὁ πολύσοφος Σωκράτης
ὁμολογοῦσε ὅτι «γνωρίζει πῶς δέν γνωρίζει». Τό «ἐν οἶδα, ὅτι οὐδέν οἶδα»: ἰ-
δού ἡ ἀρχή τῆς σοφίας, ὁ δρόμος τῆς ταπεινοφροσύνης. Διότι, ἀφοῦ θά ἀνα-
καλύψουμε ὅτι μέσα μας δέν βρίσκεται ἡ πληρότητα τῆς γνώσεως, τότε θά
στραφοῦμε γιά ἀναζήτησή της πρός τήν πηγή της, πρός τόν Θεό. Καί ἀφοῦ θά
πειστοῦμε ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἡ Γνώση, θά Τόν φέρουμε στίς καρδιές μας, ὅπως ὁ
ἴδιος μας ὑποσχέθηκε. Καί ἔτσι θά καταφέρουμε νά γνωρίσουμε ἀληθινά τούς
ἑαυτούς μας σάν ὄντα ἱκανά πρός θεοποίηση, σάν ναούς στούς ὁποίους ὁ ἴδιος
ὁ Θεός ἤθελε νά κατοικεῖ γιά νά μᾶς γεμίσει μέ δύναμη καί μέ ἀθανασία εἰς
τούς αἰῶνας.

Τά καλλιτεχνικά μας ἔργα δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ταπεινά ὑπολείμ-
ματα τῆς εἰκόνας τοῦ Ἀληθινοῦ Δημιουργοῦ πού κεῖται μέσα μας, τό φῶς τῆς
ὁποίας (εἰκόνας) σέ πολλούς ἀπό μᾶς «ἔχει σβῆσει ἴσως πρό πολλοῦ», ἀλλά
δέν σβῆνει ποτέ ἡ ἐλπίδα νά ξανανάψει κάποτε.

Μετάφραση: π. Ἡλίας Φρατοέας

ΚΑΘΕ ΠΑΙΔΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΙΔΙΚΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ

Οί περισσότεροι γονείς, ιδίως οί νέοι γονείς, ζητᾶμε ἀπελπισμένα νά βροῦμε ἔτοιμες τακτικές καί λύσεις προκειμένου νά μεγαλώσουμε τά παιδιά μας. Ρωτᾶμε διαρκῶς τούς ἄλλους γονεῖς τί κάνουν σέ κάθε περίπτωση πού μοιάζει μέ αὐτή πού ἔχουμε νά ἀντιμετωπίσουμε κι ἐμεῖς, ψάχνουμε «συνταγές», δοκιμασμένες παιδαγωγικές καί ἰδέες γιά νά βγοῦμε ἀπό τά ἀδιέξοδά μας.

Ὅσο τά παιδιά εἶναι μικρά, τό πρόβλημα εἶναι λιγότερο ὁρατό καθῶς, κατά κανόνα, τά παιδιά λειτουργοῦν στά πλαίσια πού τούς βάζουμε ἐμεῖς. Μέχρι τήν προσχολική καί τή νηπιακή ἡλικία διατηροῦμε –τουλάχιστον ὑποτυπωδῶς– τό «πάνω χέρι» καί δέν εἶναι τόσο δύσκολο νά τά χειριστοῦμε. Βέβαια, τό ὅτι τά χειριζόμαστε, δέν σημαίνει πάντα ὅτι τά παιδαγωγοῦμε. Μπορεῖ νά ἔχουμε βρεῖ τρόπους καί πρακτικές γιά νά ἀντιμετωπίζουμε τίς «προβληματικές» συμπεριφορές ἀλλά τίς περισσότερες φορές δέν διορθώνουμε τήν αἰτία οὔτε τά βοηθᾶμε νά διαμορφώσουν τόν χαρακτήρα τους πρὸς τό καλό.

Ἀπό τήν ἡλικία ὅμως τῶν 6 ἢ 7 ἐτῶν βλέπουμε ὅτι σταδιακά τά παιδιά ἀρχίζουν καί παρεκκλίνουν ἀπό τήν πορεία πού ἐμεῖς εἶχαμε προδιαγράψει γι' αὐτά, ἀρχίζουν καί δέν ἀνταποκρίνονται στήν εἰκόνα πού εἶχαμε διαμορφώσει γιά τόν χαρακτήρα τους καί ἀρχίζουν νά ἀναλαμβάνουν αὐτά τόν ἔλεγχο. Ὅσο τά παιδιά ἐκδηλώνουν τό χαρακτήρα τους καί προσπαθοῦν νά ἐπιβάλλουν τό δικό τους θέλημα, τόσο παρατηροῦμε ὅτι δημιουργεῖται σύγχυση σέ μᾶς τούς γονεῖς γι' αὐτά πού διακρίνουμε στά παιδιά μας. Βλέποντας τά δεδομένα νά ἀλλάζουν, ἀναθεωροῦμε σχεδόν κάθε μέρα τήν ὀπτική γωνία μέ τήν ὁποία ἐρμηνεύσαμε τά παιδιά καί ψάχνουμε νά βροῦμε ἄλλες ἐξηγήσεις, ἄλλες «μεταφράσεις» προκειμένου νά τά καταλάβουμε. Δέν εἶναι λίγες οἱ φορές πού καταφεύγουμε σέ παιδαγωγικά βιβλία, σέ καθημερινά περιοδικά ὅπου ὁ καθένας ἔχει τήν δική του ἄποψη γιά τό πῶς πρέπει νά μεγαλώνουν τά παιδιά, στούς γύρω μας πού φαίνεται ὅτι ἔχουν τά ἴδια προβλήματα ἢ παιδιά σέ ἴδια ἡλικία μέ τά δικά μας.

Ὅτι καί ἂν ψάχνουμε πάντως νά βροῦμε σίς ἔτοιμες λύσεις, καταλήγουμε στήν γενική παραδοχή ὅτι δέν μπορεῖς νά ἐφαρμόζεις μία ἐνιαία παιδαγωγική γιά ὅλα τά παιδιά. Αὐτό ἰσχύει, εἴτε πρόκειται νά ἀντιμετωπίσουμε μία σχολική τάξη, ὅπου ἐκεῖ βρίσκονται παιδάκια ἀπό διαφορετικές οἰκογένειες, νοσοτροπίες καί συμπεριφορές, εἴτε πρόκειται γιά παιδιά στήν ἴδια οἰκογένεια, ὅπου ἐκεῖ μπορεῖ νά ἔχουν κάποια βιολογικά κοινά σημεῖα ἀλλά πάλι τό καθένα εἶναι ἄλλος χαρακτήρας.

Ἡ πράξη μᾶς διδάσκει ὅτι ὄχι μόνο δέν μπορεῖς νά ἐφαρμόσεις τήν ἴδια παιδαγωγική τακτική σέ ὅλα τά παιδιά ἀλλά δέν μπορεῖς νά ἐφαρμόζεις καί τήν ἴδια τακτική σέ ἕνα παιδί, σέ ὅλες τίς περιπτώσεις. Ἐνῶ μπορεῖ νά ἔχουμε ἐντοπίσει ἕναν τρόπο ἀντιμετώπισης τοῦ παιδιοῦ, συχνά διαπιστώνουμε ὅτι,

ἂν ἀλλάξουν λίγο οἱ συνθήκες τοῦ σπιτιοῦ ἢ τοῦ σχολείου, τὰ πράγματα περιπλέκονται. Εἶναι ἄξιο θαυμασμοῦ καί ἀπορίας τό πόσο πολύ ἐπηρεάζονται τὰ παιδιά ἀπό τό ἐξωτερικό περιβάλλον τους καί κυρίως ἀπό τήν ψυχική κατάσταση τῶν γονέων καί τῶν ἀνθρώπων πού συναναστρέφονται.

Ἄπό τήν ἄλλη μεριά, κι ἐμεῖς οἱ γονεῖς διαπιστώνουμε ὅτι διαθέτουμε πολύ περιορισμένη ὄραση ὥστε νά μπορούμε νά διακρίνουμε κάθε φορά τήν αἰτία τῆς κάθε ἐκδήλωσης τῶν παιδιῶν. Μπορεῖ νά ἔχουμε καταλήξει σέ κάποια συμπεράσματα ὡς πρός τόν χαρακτήρα τῶν παιδιῶν, κρίνοντας ἀπό τήν γενική εἰκόνα πού ἐκδηλώνουν, ἀλλά τελικά διαπιστώνουμε ὅτι τὰ συμπεράσματά μας δέν ἦταν σωστά. Πολλές φορές μία ἐκδήλωση μπορεῖ νά ὑποκινεῖται ἀπό δύο ἐντελῶς ἀντίθετες αἰτίες. Γιά παράδειγμα, ἕνα παιδί μπορεῖ νά εἶναι δειλό καί νά ἐκδηλώνει μία ἐπιθετική συμπεριφορά. Αὐτό τό παιδί δέν μπορούμε νά τό χαρακτηρίσουμε διεκδικητικό γιατί ἡ ἐπιθετική συμπεριφορά πού ἐκδηλώνει δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς τάσης του νά ἐπικρατήσῃ, ἀλλά ἀποτέλεσμα τῆς προσπάθειάς του νά ἀντιμετωπίσῃ τή δειλία του. Ἐμεῖς ὅμως, ἔχοντας στό μυαλό μας ὅτι ἕνα δειλό παιδί θά πρέπει νά εἶναι μαζεμένο καί κλειστό στόν ἑαυτό του, δέν μπορούμε νά διακρίνουμε τήν δειλία μέσα ἀπό τήν ἐπιθετική συμπεριφορά ἀλλά ἐκφοβίζουμε ἀκόμα πῶς πολύ τό δειλό παιδί, νομίζοντας ὅτι περιορίζουμε ἔτσι τήν διεκδικητική του τάση.

Προσπαθοῦμε νά ἀντιμετωπίζουμε συμπεριφορές ἀλλά ὅσο κι ἂν πολεμάμε νά σταματήσουμε τίς ἐκδηλώσεις δέν εἴμαστε σέ θέση νά δοῦμε τὰ πραγματικά αἴτια πού ὀδηγοῦν τὰ παιδιά νά ἐκδηλώνουν ἀρνητικές συμπεριφορές.

Ἄν παρατηρήσουμε ψύχραιμα μία ἀρνητική ἐκδήλωση τῶν παιδιῶν θά διαπιστώσουμε ὅτι ἡ συγκεκριμένη ἐκδήλωση –ἡ ὁποία τίς περισσότερες φορές δέν συνάδει μέ τήν εἰκόνα πού ἔχουμε ἐμεῖς γιά τό παιδί– ἀπευθύνεται σέ μᾶς τούς γονεῖς ἢ τούς παιδαγωγούς καί θέλει νά μᾶς δείξῃ κάτι συγκεκριμένο. Διαπιστώνουμε δηλαδή καθημερινά ὅτι καλούμαστε νά ἀντιμετωπίσουμε καταστάσεις ἀνάλογες μέ τήν δική μας ψυχική κατάσταση. Ἀντιμετωπίζουμε γεγονότα ἢ συμπεριφορές πού δέν ἀποσκοποῦν τόσο στήν διαπαιδαγώγηση τῶν παιδιῶν ἀλλά ἀποσκοποῦν πρωτίστως στήν διαπαιδαγώγηση τῶν γονέων. Βρισκόμαστε μπροστά σέ ἕνα κυκεῶνα συμπεριφορῶν, χαρακτήρων, ἐκδηλώσεων τά ὁποῖα εἶναι ἀντιφατικά πολλές φορές καί εἶναι ἀδύνατον νά βγάλουμε συμπεράσματα γιά τὰ παιδιά.

Δέν εἴμαστε ὅμως σέ θέση οἱ γονεῖς νά διακρίνουμε τήν πραγματική αἰτία τῶν προβλημάτων πού δημιουργοῦνται. Τό μόνο πού βλέπουμε εἶναι ὅτι τὰ παιδιά μας, μᾶς δημιουργοῦν προβλήματα. Δέν ἔχουμε τήν ὄραση νά διαγνώσουμε οὔτε τίς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν οὔτε τήν δική μας κατάσταση ὥστε νά σκεφτοῦμε τρόπους ἀντιμετώπισης τῆς «κρίσης». Ἄν στραφοῦμε ὅμως στόν ἑαυτό μας μπορούμε νά βγάλουμε πολύτιμα συμπεράσματα γιά μᾶς.

Γι' αὐτό κάθε παιδί πού ἔχουμε νά ἀντιμετωπίσουμε, εἶναι ἕνα ὁλόκληρο σχολεῖο γιά μᾶς τούς γονεῖς. Μέ αὐτήν τήν προσέγγιση νομίζω ὅτι τὰ πράγματα ἀπλοποιοῦνται λίγο, ἀποκτοῦμε πάλι ἐμεῖς οἱ γονεῖς τόν ἔλεγχο, γιατί τώρα ἔχουμε μπροστά μας τόν δικό μας ἑαυτό πού εἶναι ἴσως πῶς εὐκολο νά τόν διαγνώσουμε καί νά τόν ἀλλάξουμε ἀπό τό νά ὑποχρεώσουμε τὰ παιδιά μας νά γίνουν, ὅπως ἐμεῖς τά θέλουμε.

Μαρίνα Διαμαντή

ΟΙ ΠΙΟ... ΤΡΕΛΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ!

* Από τή χώρα ή οποία αποτελούσε πάντοτε τό πρότυπο ανάπτυξης και ύψηλου βιοτικού επιπέδου, τή Σουηδία, μᾶς ἔρχεται ἡ ἐξῆς εἰδήση, πού μᾶς δείχνει τήν πιό χαρακτηριστική εἰκόνα τῆς ἀλλοπρόσαλλης ἐποχῆς μας. Ἡ Λουθηρανική ἐκκλησία –ἡ κυρίαρχη ἐκκλησία τῆς Σουηδίας– εἶναι ἡ πρώτη ἐκκλησία σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο πού δέχτηκε νά ἐπιτρέψει τό γάμο τῶν ὁμοφυλοφίλων! Μέχρι τώρα, ἀναγνώριζε μέν τούς γάμους μεταξύ ἀτόμων τοῦ ἴδιου φύλου, ἀλλά ὑποστήριζε ὅτι ἡ τελετή πρέπει νά γίνεται μόνον γιά ἄτομα διαφορετικοῦ φύλου. Ὅταν ὅμως τό Σουηδικό Κοινοβούλιο νομιμοποίησε τούς γάμους μεταξύ ὁμοφύλων, τότε κι ἡ Λουθηρανική ἐκκλησία τροποποίησε τή στάση της καί δέχτηκε νά κάνει τέτοιες τελετές.

Παρ' ὅλα αὐτά, οἱ ἱερεῖς, μεμονωμένα, μποροῦν νά ἀρνηθοῦν νά τελέσουν τέτοια «τελετή», ἀλλά, ἂν ὁ τοπικός ἱερέας ἀρνηθεῖ, ἡ ἐκκλησία εἶναι ὑποχρεωμένη νά φέρει κάποιον ἄλλον γιά νά τήν τελέσει!... Καί στά δικά μας!...

* Τό μήνα πού μᾶς πέρασε, ὁ Πάπας ἀνακοίνωσε ὅτι προτίθεται νά δεχτεῖ στούς κόλπους τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας ὁποιαδήποτε σύναξη, ἐνορία, ἤ ἀκόμα καί ἐπισκοπή Ἀγγλικανῶν, en masse, μέ τήν προϋπόθεση ὅτι αὐτοί δέν θά ἀναγνωρίζουν τίς χειροτονίες γυναικῶν ἱερέων. Τούς ἐπιτρέπει μάλιστα νά διατηρήσουν καί τό λειτουργικό Τυπικό τους καί τίς παραδόσεις τους.

Ὅταν εἰσῆλθη γιά πρώτη φορά στήν Ἀγγλικανική ἐκκλησία ἡ χειροτονία τῶν γυναικῶν, ἐγινε λόγος γιά ἐπιστροφή πολλῶν ἐπισκόπων στη Ρώμη. Ὅμως, ὁ ἀριθμός τους, φαίνεται, δέν ἱκανοποίησε τόν Πάπα γι' αὐτό καί ρίχνει τώρα δίχτυα γιά νά πιάσει περισσότερα ψάρια!

Ἡ πρότασή του, πάντως, αὐτή, ἴσως νά ἔχει μεγαλύτερη ἀπήχηση στήν Ἀμερική, γιατί στήν Ἀγγλία ἐγινε δεκτή μέ μεγάλη ἐπιφύλαξη. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Canterbury –πού δέν ἔχει τή φήμη καλοῦ διπλωμάτη– θέλησε νά δεῖ τήν καλή πλευρά τοῦ πραγματος καί δήλωσε ὅτι εἶναι βέβαιος πώς ὁ Πάπας δέν εἶχε ἐριστική διάθεση. Στήν τηλεόραση ὅμως ἔδωσε τήν ἐντύπωση ὅτι εἶναι «παιχνιδάκι» στά χέρια τοῦ Πάπα κι ὅτι ὀδηγήθηκε σχεδόν χωρίς νά καταλαβαίνει τί ἀκριβῶς τοῦ γίνεται στό νά συμφωνήσει μέ τό Παπικό σχέδιο!

Βέβαια, μένουν ἀκόμη πολλές λεπτομέρειες πού πρέπει νά συζητηθοῦν καί, γενικά, αὐτή ἡ κίνηση δημιούργησε ἐρωτηματικά καί ἀπορίες σέ ὅλους τούς ἐνδιαφερόμενους. Ἐνα παράδειγμα εἶναι καί ὁ γάμος τῶν κληρικῶν. Οἱ παπικοί ἱερεῖς παραμένουν ἄγαμοι, ἐνῶ οἱ Ἀγγλικανοί παντρεύονται. Αὐτό πώς θά τακτοποιηθεῖ; Ὁ Πάπας πρότεινε σάν λύση, νά ἐπιτρέπεται ὁ γάμος σ' αὐτούς πού προσηλυτίζονται ἀπό τόν Ἀγγλικανισμό, ἐνῶ οἱ ἄλλοι νά μένουν ὡς ἔχουν. Τέτοια «λύση» ὅμως, μᾶλλον θά δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα παρά θά λύσει τά ὑπάρχοντα, κι ἡ συνέχεια τῶν διαπραγματεύσεων ἀναμένεται κάπως ἐπεισοδιακή!

Κι ὅλα αὐτά γιατί ἄραγε; Μοναξιά αἰσθάνεται ὁ Πάπας καί θέλει νά αὐξήσει τά ἑκατομμύρια τῶν πιστῶν του; Ἐγιναν κι οἱ ταλαίπωροι οἱ πιστοί σάν τίς μετοχές στό χρηματιστήριο; Ὅποιος ἔχει τίς περισσότερες εἶναι καί πιό πλούσιος!

Νινέττα Βολουδάκη

ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΜΗΣ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑΣ ΜΑΣ!

Στίς 21 Σεπτεμβρίου 2009, δηλαδή λίγο πρὶν τίς πρόσφατες Ἐθνικές Ἐκλογές, ἔγιναν στή Λωζάνη τῆς Ἑλβετίας τὰ ἀποκαλυπτῆρια τῆς προτομῆς τοῦ εὐσεβοῦς, μαρτυρικοῦ καί μεγαλοφυοῦς πρώτου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, Ἰωάννη Καποδίστρια.

Ἡ Ἑλβετία, μέ βαθειά εὐγνωμοσύνη πρὸς τόν Ἕλληνα πολιτικό (πού τήν ἔσωσε ἀπό τήν πολυδιάσπαση τῶν Καντονίων της καί τήν διαγραφόμενη καταστροφή της), σέ συνεργασία μέ τήν Ρωσία (τῆς ὁποίας καί αὐτῆς ὑπῆρξε μοναδικός διπλωμάτης, πιστός ὑπερασπιστής καί εὐεργέτης), διοργάνωσαν μιά εὐχαριστήρια ἐκδήλωση, μέ ἐπίκεντρο τὰ ἀποκαλυπτῆρια τῆς προτομῆς τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀνθρώπου, πού θυσίασε καί τό παραμικρό καί αὐτονόητο προσωπικό του δικαίωμα γιά νά ὑπηρετήσῃ τόν ἄνθρωπο, ὅπου γῆς, ἰδιαίτερος δέ τοῦς συμπατριῶτες του, ἐμᾶς τοῦς Ἕλληνες, καί τὰ ὅσια καί τὰ ἱερά τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἐκδήλωση καί ἡ χρηματοδότηση τῆς προτομῆς ἔγινε μόνο ἀπό τίς Κυβερνήσεις τῆς Ἑλβετίας καί τῆς Ρωσίας, ἐνῶ ἡ Ἑλλάδα δέν συμμετέσχε, γιατί ἔπρεπε νά διαθέσῃ 40.000 εὐρώ(!), πρᾶγμα τό ὁποῖο δέν ἔγινε!

Νά σημειωθῇ ὅτι τό ἀνωτέρω ποσό εἶναι λιγότερο ἀπό τὰ χρήματα πού στοιχίζει στό Δημόσιο ἓνα ταξίδι ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν στό ἐσωτερικό τῆς χώρας μας μέ κρατικό ἀεροπλάνο ἀποκλειστικῆς χρήσεως!

Τήν ἐθνική ἀναξιοπρέπεια ὀλοκλήρωσε ἡ κυβερνητική ἐκπροσώπηση τῆς χώρας μας στήν ἐκδήλωση ἀπλῶς μέ τήν... Πρόξενό μας στή Γενεύη(!), ἐνῶ τῆ Ρωσία ἐκπροσώπησε ὁ ὑπουργός Ἐξωτερικῶν κ. Λαβρόφ.

Διαβάζουμε στην έπιγραφή τῆς προτομῆς τὰ ἑξῆς:

«Ioannis Kapodistrias 1776-1831. Diplomate eminent et homme politique russe. Premier citoyen d' honneur du canton de Vaud et premier bourgeois d' honneur de Lausa-nne. Premier President de la Grece».

Δηλαδή:

«Ἰωάννης Καποδίστριας 1776-1831. Ἐπιφανῆς διπλωμάτης καί πολιτικός ἄνδρας τῆς Ρωσίας. Πρῶτος ἐπίτιμος πολίτης τοῦ καντονιῦ τῆς Βό και πρῶτος διακεκριμένος πολίτης τῆς Λωζάνης. Πρῶτος Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος».

Ὅπως ἀποδεικνύεται γιά ἄλλη μιὰ φορά, ἡ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια δέν ἦταν ἓνα τυχαῖο γεγονός, ἀλλά ἓνα ἔγκλημα διαρκές πού συνεχίζεται ἐδῶ καί δύο αἰῶνες!

π. Β. Ε. Β.

Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΜΑΣ ΚΕΝΤΡΟΥ

Τά παιδιά τοῦ Νεανικοῦ Κέντρου τῆς ἐνορίας μας σᾶς προσκαλοῦν στήν Χριστουγεννιάτικη Γιορτή πού ἔχουν ἐτοιμάσει καί θά παρουσιάσουν στίς **20 Δεκεμβρίου 2009** καί ὥρα **7μ.μ.** στήν αἴθουσα «Δελφοί» τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Ρουμελιωτῶν (Σίνα καί Ἄραχώβης).

Τό ἑορταστικό πρόγραμμα περιλαμβάνει:

* Χριστουγεννιάτικους ὕμνους, τραγούδια καί παραδοσιακά κάλαντα πού θά ἀποδώσει ἡ χορωδία τῶν παιδιῶν μας μέ τήν συνοδεία μουσικῶν ὀργάνων, ὑπό τήν διεύθυνση τοῦ κ. Μανώλη Βολουδάκη.

* Ἀπαγγελία ποιημάτων καί διαλογική ἀπόδοση κειμένων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου σχετικά μέ τήν Γέννηση τοῦ Κυρίου μας. Τήν ἐπιμέλεια τῶν κειμένων καί τήν προετοιμασία τῶν παιδιῶν ἔχει ἀναλάβει ἡ κ. Μαρίνα Διαμαντῆ. * Κομμάτια κλασσικῆς μουσικῆς.

Σᾶς περιμένουμε, μαζί μέ τούς γνωστούς καί τούς φίλους σας, νά συνεορτάσουμε καί νά χειροκροτήσουμε τόν κόπο τῶν παιδιῶν μας.

Ὁ ὑπεύθυνος Νεότητος

π. Πασχάλης Γρίβας

Η ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΥΠΟΔΟΧΗΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Τὴν παραμονή τῆς Πρωτοχρονιάς τό βράδυ ἀπό τῆς 9⁰⁰ ἕως τῆς 1¹⁵ τὸ πρωῒ θά τελεσθῆ Ἄγρυπνία στόν Ναό τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Τὴν Ἄγρυπνία αὐτή καθιερώσαμε στό Ναό μας ἀπό τό 1980, γιατί μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νά ὑποδεχθοῦμε μέ τόν οὐσιαστικώτερο τρόπο τόν καινούργιο χρόνο. Μέσα στή Θ. Λειτουργία! Στήν Ἄγρυπνία τῆς Πρωτοχρονιάς εὐλογοῦμε καί τῆς προσφερόμενες Βασιλόπιτες.

Τό πρωῒ τῆς Πρωτοχρονιάς θά τελεσθῆ καί πάλι Θ. Λειτουργία καί θά εὐλογηθοῦν Βασιλόπιτες γιά νά δοθοῦν ὡς εὐλογία σιούς πιστοῦς μαζί μέ ἡμερολόγιο τοῦ Ναοῦ μας, πού περιέχει τὴν ἀκολουθία τοῦ Ἀποδείπνου.

Ὅσοι εὔρουν σίς Βασιλόπιτες νόμισμα μέ χάραγμα τοῦ Σταυροῦ, θά λαμβάνουν καί ἐπίχρσο ἀσημένιο Κωνσταντῖνιο.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ομιλίες μέ σκοπό νά βοηθηθοῦμε στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν ἐνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωῒ, μετά τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπό τῆς 11³⁰ ἕως τῆς 1³⁰ τό μεσημέρι, στήν Πνευματική μας Ἑστία (ὁδός Μαυρομικάλῃ 96), μέ γενικό θέμα **«Τό βιβλίο “Ἐξομολογήσεις” τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, διάγνωση καί θεραπεία τῶν προβλημάτων τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς».**

Κατά τὴν διάρκεια τῆς ἀναπόψεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τούς ἀκροατές.

Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἓνα μικρό πρόγευμα

πρός ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ 6 - 7 μ.μ.** **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**, μέ γενικό θέμα: **«Προσεγγίζοντας τόν Ἅγιο Κωνσταντῖνο τόν Μέγα, μέσα ἀπό τά κείμενά του καί τά γεγονότα τῆς ζωῆς του».**

Η ΣΧΟΛΗ ΓΟΝΕΩΝ γίνεται ἀμέσως μετά, **7 - 8 μ.μ.** Φέτος συζητοῦνται ἐρωτήματα καί προβλήματα πού θέτουν οἱ γονεῖς.

Ἑπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετά τόν Ἑσπερινό καί τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό θέμα: **«Θέματα ἀπό τὴν Παλαιά καί τὴν Καινή Διαθήκη».**

Ἑπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

